Liguori Szent Alfonz:

Szentség-látogatások

a hónap minden napjára

Negyedik kiadás.

Budapest,
a Szent-István-Társulat kiadása
1922.

LIGUORI SZENT MÁRIA-ALFONZ LÁTOGATÁSAI

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB OLTÁRISZENTSÉG- ÉS BOLDOGSÁGOS SZŰZNÉL,

A HÓNAP MINDEN NAPJÁRA.

HUGUES

UTÁN, A NÉMETBŐL UJRA FORDITVA.

Negyedik átnézett kiadás.

BUDAPEST

KIADJA A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT

1922.

Nihil obstat.

Ladislaus Babura,
censor dioecesanus.

Nr. 3726.

Imprimatur.

Strigonii, die 29. Novembris 1921.

Joannes,
card. aeppus.

STEPHANEUM NYOMDA R. T.
Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28. szám.

Dicsértessék a legméltóságosabb Oltáriszentség mindörökké. Amen.

Katholikus hívek ! Ami a növényekre nézve a nap, az az erkölcsiségre az Oltáriszentség. Vondd el a növényektől a napot ; és azok nem tenyészhetnek. Szintúgy, valamíg nem lesz Jézus iránt az Oltáriszentségben élő hitünk, mindaddig az ő szent malasztja soha sem fogja szivünket akkép átmelegíteni, hogy abban a valódi jámborság erős gyökeret verhessen és tenyészhessen. Ez hitem és erős meggyőződésem. Ettől vezéreltetve, adom íme nektek át Liguori sz. Mária-Alfonznak az Oltáriszentség előtti elmélkedéseit, németből fordítva. Szeretnélek ugyanis titeket azon meggyőződésre bírni, hogy boldogságtok érzetében, melyet sz. hitetekben találtok, hálás elismeréssel kiáltsatok fel az egyedül üdvözítő egyházzal : «Nincs más ily nagy nemzet, melyhez oly közel járulnának az istenek, mint a mi Istenünk jelen van minden könyörgésünknél». (Móz. V. 4, 7.) Ez meglesz, csak elébb higyjünk. «A hit, mondja sz. Ágoston, a szívnek szeme; lát, aki hisz : és ha hiszünk,

értjük is.» «A hit azon ajtó, mondja ugyanazon sz. atya, melyen be kell mennünk előbb, hogy az Istent megismerhessük és szerethessük.» Gyakoroljátok csak ez elmélkedéseket ájtatosan; meglátjátok rövid idő mulva menynyi hasznot húztok belőlük. Ezek által, saját tapasztalásom után szólok, hathatósan fog éledni hitetek Jézus iránt az Oltáriszentségben. Ez élő hit szükségkép a gyakori ájtatos áldozásokat vonja maga után; a gyakori áldozás pedig, mint salesi sz. Ferenc is állítja, talpköve a jámbor lelki életnek.

Másik célja e könyvecskének, bennetek a bold. Szűz Mária iránt való bizodalmat élesztteni. Ó! mily édes, Máriának, a mi Anyánknak pártfogásában bízni. Látogassuk meg csak Máriát is: majd megismerjük, mily kegyes.

Azok, kiknek e könyvecskét szántam, «hálákat adva neked, Atyám! mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsektől és okosaktól, és kijelentetted a kisdedeknek» (sz. Mát. 11, 25.), azok, tudom, értenek engem; akik pedig közülök még nem értenének, kérem, csak próbából tegyék néhányszor e látogatásokat; majd meglátják, mily édes a Jézus azoknak, akik őt keresik. Ezt óhajtja Attól, kinek szent neve dicsértessék örökké, *a fordító.*

LÁTOGATÁSOK

a legméltóságosabb Oltáriszentségnél és a Bold. Szűz Máriánál, a hónak minden napjaira.

Bevezetés.

Szent hitünk tanítja, és mi nem kételkedhetünk benne, hogy a szentelt ostyában, kenyér színe alatt, valósággal Krisztus Jézus teste van. Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy Jézus Krisztus oltárainkon, mintegy a szeretet és irgalom trónján van jelen, hogy kegyelmeket osszon, és hogy éjjel-nappal rejtve marad köztünk, hogy nekünk szeretetének jelét adja. Tudjuk, hogy az anyaszentegyház főképen azért rendelte az Úrnapot nyolcaddal, a Szentség kitételével és körmenettel megünnepelni, hogy ez alkalommal az emberek hódolatuk, hálaadásuk és szeretetök kimutatásával, Jézus Krisztusnak az Oltáriszentségben jelenlétét és tartózkodását megvallják és tiszteljék. De Úr Isten! mennyi megbántást, mily sok megvetést kellett a mi szerelmes Megváltónknak, és kell még mai nap is e Szentségben kiállania ugyanazon emberektől, kik iránt való szeretetből ő e földön, a mi oltárainkon maradni akart! Erről az Úr maga panaszolkodott sz. Alacoque Margit apácának: amint ezt nekünk a Jézus sz. szívéhez való ájtatosságról szóló könyv szerzője beszéli. Midőn tudniillik Margit egy napon az Oltáriszentség előtt térdelt, megmutatá

neki Jézus az ő szent szivét, lángoló trónon, tövis koszorúval környezve, s fölötte egy kereszttel; és monda neki Üdvözítőnk: «Tekintsd e szivet, mely az embereket oly igen szereti, hogy mindent megtett érettök, s kész magát érettök még egyszer feláldozni; s tekintsd egyszersmind, hogy a legtöbb ember mily szeretetlenség- és háládatlansággal fizet; tekintsd a lanyhaságot, illetlenséget, szentségtörést és megvetést, mellyel e szeretet szentsége iránt viseltetnek. S ami legfájdalmasabb, az, hogy a nekem eljegyzett szivek bánnak így velem». Ezután kijelenté Jézus Margitnak azon akaratát, hogy az Úrnap nyolcada után következő első pénteken különös ünnep rendeltessék imádandó szivének tiszteletére; hogy így azok, kik Jézust szeretik, imádásaik és szeretetök kimutatásával azon megbántásokat, melyeket Krisztus e szentségben szenved, megint jóvá tegyék; és megigérte azoknak, kik őt ily módon fogják tisztelni, kegyelmeinek bőségét.

Ebből tanuljuk, hogy Jézus Krisztus, amint ezt egy prófétája által is kijelenté, örömét leli abban, ha az emberek közt lakhatik; és hogy, ámbár megvetik őt és elhagyják, ő mégis tőlük megválni nem tud. Ebből azt is világosan láthatjuk, mily kedvesek Jézus szivének azok, kik őt gyakran meglátogatják, és vele a templomban, hol ő az Oltáriszentségben jelen van, szivesen társalognak. Krisztus maga parancsolá Pazzi sz. Mária Magdolnának, hogy őt napjában harmincháromszor látogassa meg az Oltáriszentségben; ez engedelmeskedett és mint életiratában olvashatjuk, annyira érezte magát az Üdvözítőhöz vonzatni, hogy még testileg is minél közelebb törekedett az oltárhoz lenni.

Bár helyettem mindazon jámbor lelkek, kik

Jézussal az Oltáriszentségben gyakran mulatnak, szólhatnának; bár elbeszélhetnék nekünk, mily kegyelmekben, mily felvilágosításokban és lángoló szeretetben részesülnek, mily boldogságot élveznek e szentségben rejtett Istenünk előtt.

Midőn az Isten jámbor szolgája, La Nuza Alajos atya, hires siciliai hittérítő, még mint ifjú, a világban élt, Jézus iránt oly nagy szeretettől lángolt, hogy azon nagy vigasztalás miatt, melyet édes Üdvözítője jelenlétében élvezett, lehetetlennek látszott neki, tőle megválni. Mondják róla, hogy midőn gyóntatóatyja megparancsolá neki, hogy csak egy óráig szabad az Oltáriszentség előtt maradnia, észre lehetett venni, ha az óra elmult, mily nehezére esett neki engedelmeskedni, s a Jézus Krisztus melléről elszakadnia; hasonlólag egy gyermekhez, aki midőn épen legnagyobb vággyal kezd szopni, akkor szakasztják el anyja emlőiről. Mielőtt a templomot elhagyá, még egy ideig megállott, az oltárra tekintett, több térdhajtást tett, és igen látszott, mennyi küzdelmébe kerül Üdvözítőjének vigasztaló jelenlététől megválni. Gonzaga sz. Alajosnak is parancsolni kellett, hogy az Oltáriszentség előtt ne sokáig maradjon; de valahányszor előtte elment, kényszerítve érezte magát megállapodni és csak erőszakkal tudott onnan megválni; és ekkor gyöngéd szeretetből felkiálta: «Távozzál tőlem ó Uram, távozzál tőlem!» Xaveri sz. Ferenc az Oltáriszentség előtt szedett új lelki erőt fáradságaiban és munkáihoz, melyre Indiában, térítői terhes utazásai közben oly nagy szüksége volt. — Hasonlóan cselekedett Regisi szent Ferenc is, ki, ha olykor a templomot zárva találta, már örvendett, habár eső- és hidegben, csak a templom ajtaja előtt is letér-

delhetett, és Üdvözítőjével az Oltáriszentségben messzünnen is mulathatott. Assisii sz. Ferenc még Jézus előtt, az Oltáriszentségben, szenvedéseit és nehézségeit szokta volt elpanaszolni. — Különösen gyöngéd volt sz. Vencel király ájtatossága, ki Jézust az Oltáriszentségben annyira szerette, hogy nemcsak önkezeivel mívelte és szedegette a búzát és szőlőt, melyből ostyát és bort készített, és szentmisék szolgálására kiosztá, hanem még télen is, éjszakának idején látogatta a templomokban az Oltáriszentséget. Jó lelke ilyenkor úgy felgyulladt az Isten iránt való szeretetre, hogy ennek melege még testét is áthatotta; annyira, hogy ha hó- vagy jéghez ért, ez mintegy elvesztve természetes hidegségét, engedni kezdett. Ugyanis élettörténetében olvassuk, hogy szolgája, ki ezen éjjeli látogatásaiban kisérni szokta, panaszolkodott egyszer, hogy a nagy hóba elfagynak lábai, annyira fáznak; mire a király megsajnálván őt, parancsolá neki, hogy csak lába nyomaiba lépjen; megtevén a szolga, semmi hideget sem érzett többé.

Te magad is kedves olvasó! e látogatásokban még több példára fogsz akadni, melyekből szintén az tünik ki, hogy az Istent szerető lelkek minden vigasztalásukat e földön egyedül abban találták, ha az Oltáriszentség előtt Istenükkel mulathattak. Látni fogod itt, hogy a szentek a legnagyobb vonzódással viseltettek ez ájtatosság iránt; mivel az ember e földön nagyobb örömet, nagyobb kincset nem találhat, mint Jézust a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Az bizonyos, hogy a szentáldozást kivéve, egy ájtatosság sincs, mely oly fönséges és Istennek oly tetsző volna, s mely nekünk annyi hasznot szerezne, mint Jézus Krisztusnak az

Oltáriszentségben imádása. Ne késsél azért már tovább, ez ájtatosságot gyakorolni; mondj le az emberek hiú mulatságairól és menj mai naptól fogva legalább egy fél- vagy negyedórára a templomba: Jézussal ott az Oltáriszentségben mulatni. «*Izleljétek, és lássátok, mily édes az Úr.*» Próbáld meg csak egyszer, és nemsokára tapasztalni fogod, mily hasznot hajtand az neked. Tudd meg, hogy azon időt, melyet az Oltáriszentség előtt ájtatosságban töltesz, jobban nem használhatnád, és ez halálos órádban, s még az örökkévalóságban is legtöbb vigaszt fog nyujtani. Tudd meg azt is, hogy azon negyedórában, mely alatt az Oltáriszentséget imádod, talán több lelki előmenetelt teendesz, mint mind azon lelkigyakorlatok által, melyeket naphosszant végzesz.

Igaz ugyan, hogy megigérte az Isten, miszerint imádságunkat mindenütt meghallgatja. *Kérjetek és megadatik nektek.* De tanítványa arra is oktat minket, hogy Krisztus azoknak, kik őt az Oltáriszentségben imádják, kegyelmeit bőven osztja. Boldogult Suzo Henrik azt szokta volt mondani, hogy Krisztus inkább hallgatja meg hiveit az oltáron, mint bárhol egyebütt. Nem tették-e a szentek az ő legmerészebb fogadásaikat az Oltáriszentség előtt? Ki tudja, kedves olvasó! nem fogod-e még egyszer te is az oltár zsámolyánál azt elhatározni, hogy magadat egészen az Isten szolgálatára szenteled? Hálából az e Szentségben rejtett Jézusom iránt, meg kell vallanom, hogy én az Oltáriszentség iránt való ájtatosságnak, melyet elég lanyhán és tökéletlenül gyakoroltam, köszönhetem, hogy a világot, melyben szerencsétlenségemre huszonhatodik évemig éltem, elhagytam. Szerencsés vagy,

ha te hamarább mint én, hasonlóan cselekedhetel és magadat egészen átadod Annak, ki magát éretted minden visszatartás nélkül odaadta: ismétlem, szerencsés vagy nemcsak az örökkévalóságban, hanem már itt e világon. Hidd el nekem, mind merő esztelenségek ám az örökös ünnepélyek, színjátékok, mulatságok és tréfák; ezek örömei a világnak; örömek, tele keserűséggel és tövisekkel. Hidd el nekem; mert én saját szomorú tapasztalásomból tudom. Egyszersmind bizonyossá tehetlek, hogy Krisztus az oly léleknek, mely az Oltáriszentség előtt ájtatoskodik, több vigasztalást nyujt, mintsem az egész világ, az ő minden ünnepélyeivel és élvezeteivel adni képes.

Mily tiszta örömet szerez élő hittel az oltár előtt térdelni; s ha nem érezünk is megillető ájtatosságot, mégis bizodalmasan beszélünk Jézussal! vele, ki itt várakozik, hogy imádásunkat elfogadja és meghallgassa! Mily vigasztaló, Őt bocsánatért kérni, vele szükségeinket közölhetni, mint barát barátjával, kiben minden bizodalmát helyezi; nála az ő kegyelméért, szeretetéért, a mennyországért könyörögni! Mily boldogság, szeretetre gerjedni Az iránt, ki az oltáron érettünk az örök Atyához esedezik, ki itt, irántunk való szeretetből lángolva, jelen van! Mert csupán szeretete teszi neki kedvessé, rejtve, nem ismerve, sőt gyakran meg is vettetve, köztünk maradni. De mit használ a sok szó: «*Izleljétek és lássátok*».

Mi a boldogságos Szűz látogatását illeti, sz. Bernárd azon mondása, hogy az Isten minden kegyelmeit Mária kezei által osztja, általánosan el van fogadva. Az Isten nem akarja, hogy valamivel bírjunk, amit Mária kezei által nem kaptunk volna.

Azért, mint Suarez atya mondja, általánosan elfogadott kegyes véleménye az egyháznak, hogy Mária közbenjárása a kegyelmek nyerésére nemcsak hasznos, hanem szükséges is.

E vélemény nagyfontosságot nyer, ha figyegyelembe vesszük, hogy az anyaszentegyház Máriára alkalmazza a Szentírásnak eme szavait: «*Nálam van az élet és erénynek minden reménye; mindnyájan hozzám jöjjetek*». (Jézus, Sir. f. 24.) Jöjjetek mindnyájan hozzám; az én közbenjárásom által minden jót remélhettek. Azért adja még hozzá: «*Boldog az ember, aki engem hallgat, ki ajtómnál mindennap vigyáz*». (Példabeszéd. 8, 34.) Boldog, aki naponkint igyekszik ajtómon hathatós szószólásomért kopogtatni; mert aki engem megtalált, az életet és örök üdvösséget talált. Azért igaza van az anyaszentegyháznak, midőn óhajtja, hogy mindnyájan Máriát közös reményüknek mondják, és köszöntsék: «Mi reményünk, üdvözlégy!»

Sz. Bernárd, ki Máriát minden reményei okának nevezi, azt mondja: ha kegyelmet keresünk, azt Mária által kell keresnünk; mert, teszi hozzá sz. Antonin, ha kegyelmet Mária közbenjárása nélkül kívánnánk, szárnyak nélkül akarnánk repülni, s kérésünk teljesületlen maradna.

Auxiemna atya egy könyvecskéjében olvashatjuk, mily számíthatatlan kegyelmeket nyert az Isten Anyja azok számára, kik őt valamely templomban vagy kép előtt meglátogatták; mennyi kegyelmet szerzett ily látogatásoknál bold. Nagy Albertnek, Répert apátnak, Suarez atyának. Ott olvassuk, hogy Mária nyerte nekik azon ismereteket, melyek által oly nagy tudományhoz és hirre jutottak az egyházban. Ugyanazon könyvben olvashat-

juk, mennyi kegyelmet nyert Máriától az ifjú Berchmanns János, ki Jézus társaságából volt, és ki naponkint meglátogatta őt a római tanuló-intézet kápolnájában, és ott a világ szeretetéről ünnepélyesen lemondott, hogy Isten után egyedül Máriát szeresse; kinek képe alá e szavakat írta: «Addig nem nyugszom, míg Máriát, az én Anyámat, forrón nem fogom szeretni».

Ki számíthatná föl mindazon kegyelmeket, melyeket Mária Sienai sz. Bernardinnak szerzett; ki mint ifjú, naponkint meglátogatta őt egy kápolnában közel a város kapujához, és aki megvallotta, hogy e szeretetreméltó Szűz az ő szivét rabolta el; kit ő szerelmesének nevezett, és az örömtől, Máriát látogatni, sohasem hagyta magát megfosztani. Mária által nyerte ki a kegyelmet, hogy a világról lemondott és oly nagy szentté, Olaszhonnak oly nagy apostolává lett.

Azon légy tehát, kedves olvasó! hogy naponkint, mikor az Oltáriszentség látogatását imádkozod, egyszersmind Máriát is meglátogasd a templomban vagy annak képe előtt ájtatoskodjál. Ha ez ájtatosságot szeretettel és bizodalommal gyakorlod, úgy nagy dolgokat remélhetsz e háladatos királynétól, ki, mint krétai sz. András mondja, a legkisebb szolgálatot is a legnagyobb kegyelmekkel jutalmazza.

A lelki áldozásról.

Mivel minden látogatás végén a lelki áldozás ajánltatik, szükséges megmagyaráznom, miben áll ez, és mily nagy annak haszna. Sz. Tamás szerint a lelki áldozás nem egyéb, mint égő kívánság, Jézust a Szentségben magunkhoz venni s vele a legbensőbb

szeretettel egyesülni, mintha őt valósággal magunkhoz vettük volna.

Az Úr Mareska Paulina apácának, a sienai sz. Katalin kolostora alapítójának Nápolyban tudtára adá, mily tetsző Istennek a lelki áldozás, és mily kegyelmeket oszt azért; mutatott is neki, mint életében olvassuk, két edényt, egyiket aranyból, másikat ezüstből, mondván, hogy az aranyban a valóságos, az ezüstben pedig a lelki áldozásokat tartja. A keresztről nevezett sz. Johannának pedig kijelenté, hogy valahányszor lelkileg áldozik, hasonló kegyelmeket nyer azokhoz, melyek neki a valóságos áldozáskor nyujtatnak. De nekünk elegendő tudnunk, hogy a trienti sz. zsinat a lelki áldozást igen ajánlja, s inti a hiveket, azt gyakorta tenni.

Azért minden jámbor lélek ily módon gyakran áldozik: a bold. keresztes Ágota napjában ezt kétszázszor tevé. Faber Péter atya, sz. Ignác első társa szokta mondani, hogy a lelki áldozás hathatós eszköz arra, hogy a valóságos áldozást nagy áldással végezhessük. Én intek mindenkit, ki a Jézus iránt való szeretetben növekedni akar, hogy napjában legalább egyszer az Oltáriszentség látogatásánál, valamint minden mise alatt is, ilymódon áldozzék; sőt még jobb, ha ezt akkor három ízben, kezdetekor, közepén és a szentmise végén teszi. Ez ájtatosság üdvösségesebb, mintsem azt némelyek gondolnák, mellette nagyon könnyű is azt gyakorolni, mert mondja a keresztről nevezett sz. Johanna: «Anélkül, hogy észrevétetnénk, anélkül, hogy előbb bőjtölni, vagy a gyóntatóatyától engedelmet kérni kellene, lehet lelkiképen áldozni;» ezt, ahányszor akarjuk, tehetjük: mivel ehhez csak egy szeretetgerjedelem kívántatik.

A lelki áldozásnak módja, mely minden látogatásnál ismételtetik.

Én Jézusom! Hiszem, hogy az Oltáriszentségben jelen vagy. Szeretlek mindenek fölött, óhajtalak szivembe fogadni. Minthogy pedig most lényegileg az Oltáriszentségben magamhoz nem vehetlek, jöjj legalább lelkiképp az én szivembe. Ölellek téged, egyesülök veled, mintha már szivembe jöttél volna. Ne engedd, hogy ismét tőled valaha elszakadjak.

Vagy mondd:

Jézusom! én Uram és Megváltóm! Hiszem, hogy te Isten és ember, az Oltáriszentségben valósággal és lényegileg jelen vagy. Szeretlek téged, ki előbb szerettél engem s érettem véredet ontád. E szeretetből bánom szivemből, hogy téged bűneimmel oly gyakran megbántottalak. Bocsáss meg, ó isteni Megváltó! ki eljöttél a világ bűneit elvenni! — Jöjj, ó jöjj szivembe; és töltsd meg azt malasztaiddal, kivált a te sz. szeretéteddel! — Megtalálta lelkem Azt, akit szeret; ölellek téged ó Jézus, én szerelmem, és egészen neked adom át magamat, ki magadat nekem adtad. Ne engedd, hogy valaha tőled ismét elszakadjak. Jézus én szerelmem! Neked élek, neked halok. Tied vagyok életben és halálban. Amen. *(Schlör.)*

Rövidebb módja a lelki áldozásnak.

Hiszem ó Jézus! az Oltáriszentségben jelenlétedet; kívánok veled egyesülni; jöjj szivembe! Ölellek téged; ne válj el többé soha tőlem.

Kérlek téged, ó uram Jézus Krisztus! hogy szeretetednek édes és lángoló ereje engem megemésszen; miszerint én szeretetből szeretetedért meghaljak; ki irántam való szeretetből meghalni akartál. *(Szt. Ferenc.)*

Ó nem szeretett szeretet, ó nem ismert szeretet, ó én Jegyesem! mikor vonzasz engem egészen magadhoz? *(Pazzi sz. Magdolna.)*

Jézus én kincsem, ó én édes szerelmem! sebezd meg és gyullaszd föl ezen szivet, hogy csak te éretted lángoljon, csak téged szeressen. *(Alcantarai sz. Péter.)*

IMA.

Mondandó mindenkor az Oltáriszentség látogatásának kezdetével.

Uram Jézus Krisztus, ki az emberek iránt való szeretetből, kegyelem- és szeretetteljesen az imádandó Oltáriszentségben éjjel-nappal jelen vagy és mindazokat, akik téged látogatnak, elvárod, hívod és szeretettel foga-

dod; én hiszem, hogy a legszentebb Oltáriszentségben jelen vagy; imádlak téged semmiségem mélységéből; és hálát adok irántam mutatott kegyelmeidért; főleg azért, hogy te ezen szentségben tenmagadat adtad nekem, hogy nekem szentséges Anyádat szószólónak adtad,s hogy engem a te látogatásodra e templomba meghívtál. Üdvözlöm tehát szerelmes szivedet és pedig először: hogy neked hálát mondjak azon nagy kegyelemért, melynél fogva nekem szabad itt téged meglátogatnom; másodszor: hogy mindazon megbántásokat, melyekkel téged ellenségeid e Szentségben illetnek, ismét jóvá tegyem; és harmadszor: hogy téged e látogatásom által egyszerre mindazon helyeken imádjalak, hol e legméltóságosabb Szentségben kevéssé tiszteltetel, sőt egészen elhagyottan vagy. — Ó én Jézusom! szeretlek téged egész szivemből, bánom, hogy végetlen kegyességedet oly gyakran megbántottam. Szent malasztodnak segedelmével fölteszem magamban, téged többé meg nem bántani. Átadom most magamat, noha nyomorult vagyok, egészen neked, és lemondok önakaratomról, hajlandóságom- és kívánataimról, s mindarról, ami enyém. Tégy velem és mindenemmel úgy, amint neked tetszik. Semmi egyebet nem keresek, csupán szent szeretete-

det, a jóban való állhatatosságot, és akaratodnak tökéletes teljesítését. Ajánlom neked a tisztítótűzben szenvedő lelkeket és kivált azokat, akik e földön különös ájtatossággal viseltettek e legszentebb Szentség és a boldogságos Szűz Mária iránt; ajánlom neked a szegény bűnösöket is és összekapcsolom, édes Üdvözítőm! minden hajlamaimat szeretetteljes szived hajlamaival és így egyesítve felajánlom azokat örök Atyádnak; és kérem őt a te nevedben, hogy irántad való szeretetből fogadja el könyörgésemet és hallgasson meg engem. Amen.

ELSŐ LÁTOGATÁS.

Halljátok, a minden jónak forrása, Jézus, az Oltáriszentségben mikép szólít bennünket: «Aki szomjazik, az hozzám jöjjön!» Mily sok kegyelmet merítettek a szentek az Oltáriszentségből, a minden malasztok eme forrásából; itt, hol Krisztus az ő szenvedései által szerzett minden érdemeit osztogatja; mint azt a próféta ezen szavai által megjövendölte: «*Örömmel merítetek vizet az Üdvözítő kútforrásaiból*». (Izai. 12, 3.)

Feria grófnő, Avila atyának eme nagy tanítványa, miután sz. Klára rendjébe lépett, az Oltáriszentség előtt való hosszas tartózkodása miatt, e Szentség jegyesének nevezték el. Midőn egyszer kérdezték, mit tud órákig az Oltáriszentség előtt tenni: felelé: «Én örökké ott tudnék maradni. Nem

találtatik-e föl a legszentebb Szentségben az Isten valósága, mely egykor mennyekben a boldogultak élvezetét fogja tenni? Én Istenem! azt kérdezik, mit cselekszünk itt? Mit cselekednénk?... Szeretünk, dicsérünk, hálát adunk, könyörgünk. Mit tesz a szegény a gazdag jelenlétében, a beteg az orvosnál, a szomjas a tiszta forrásnál, az éhező a gazdagon megrakott asztalnál?»

Ő én szeretetre legméltóbb, legédesebb, legszentebb Jézusom! én életem, én reményem, egyedüli tárgya az én szerelmemnek; menynyibe került az neked, hogy nálunk, eme legszentebb Szentségben maradhass! Meg kellett halnod, hogy köztünk, a mi oltárainkon lakhassál. És azon kegyelemért, hogy köztünk vagy, azért te neked megbántásokkal fizetnek. Azonban a te szereteted és amaz óhajtásod, tőlük szerettetni tántoríthatlanná tettek téged. Jöjj tehát, ó Uram! Jöjj az én szivembe; és zárd el azt minden teremtménynek, mely részt akarna venni azon szeretetből, mely egyedül téged illet és melyet egészen neked akarok adni.

Uralkodjál fölöttem, ó édes Üdvözítőm! bírj engem te magad! És ha olykor neked gyorsan nem engedelmeskedem, büntess meg szigorúan, hogy jövőben készebb legyek akaratodat teljesíteni. — Add, hogy semmi mást ne kívánjak, semmit ne keressek, mint neked

örömet szerezni, téged oltáraidon gyakran meglátogatni, veled mulatni, s téged a szent áldozásban gyakran magamhoz venni. Keressen, aki akar, más javakat; én semmi mást nem kívánok, mint a legnagyobb kincset: a te szeretetedet. Egyedül ezt keresem az oltár előtt; add, hogy önmagamról megfeledkezve, csak a te kegyességedre gondoljak. Ti szent szeráfok! nem dicsőségteket irigylem, hanem égő szeretetteteket, a ti és az én Istenemhez; tanítsatok meg engem, mit tegyek, hogy őt kellőleg szeressem, neki tetszhessem.

Esdő főhász. Én Jézusom! csak téged akarlak szeretni, csak neked tetszeni.

(Utána következik a lelki áldozás, mint a 12. oldalon és ezután a Bold. Szűz Máriának következő látogatása.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Egy másik boldog forrása a kegyelmeknek részünkre Mária, ami Anyánk, ki, sz. Bernát szerint, oly gazdag javakban és kegyelmekben, hogy egy ember sem található e földön, ki abból nem részesülne. Az ő bőségéből mindnyájan kaptunk.

Az angyal szavai szerint Mária malaszttal teljes. «Üdvözlégy malaszttal teljes.» Mihez aranybeszédű sz. Péter hozzáteszi: «Nemcsak önmagáért, hanem mi érettünk is kapta a malaszt bőségét. Ő azért kapta ezt, hogy ezzel minden ájtatos tisztelőit gazdagitsa».

Esdő fohász. Örömünknek oka, könyörögj érettünk!

(Ezután a következő ima mondatik Máriához, mely naponkint, a látogatás végén végeztetik, hogy hatalmas oltalmában részesülhessünk.)

Legszentebb, szeplőtelen Szűz és Anyám Mária! hozzád, Uramnak Anyja, világ királynéja, szószólója, reménye és oltalma a bűnösöknek, hozzád menekszem ma, én, a legnyomorultabb mindenek közt. Hozzád fordulok, ó nagy királyné! s hálát adok neked az irántam mutatott sok kegyelmekért, főleg azért, hogy engem szószólásod által a pokolnak sokszor megérdemlett büntetéseitől megmentettél. Szeretlek téged, ó szeretetre legméltóbb királyné! s irántad való szeretetből megigérem, hogy mindenkor szolgálni foglak és azon leszek, hogy mások is szeressenek téged. Isten után minden reményemet benned helyezem és a te közbenjárásod által várom üdvömet. Fogadj el szolgádnak és őrizz meg palástod oltalma alatt, ó irgalomnak anyja! S mivel te az Isten előtt oly hatalmas vagy, ments meg engem minden kísértettől; vagy legalább nyerj számomra erőt, hogy azokat halálomig mindig legyőzhessem. Tőled kérek Jézus iránt igaz szeretetet; tőled reménylek boldog halált. Ó anyám! Isten iránt való szeretetedre kérlek, állj mellettem életem utolsó

szempillantásáig. Ne hagyj el engem, míg üdvözülve nem látsz mennyekben: hol ezt neked megköszönni és irgalmadat örökké hirdetni fogom. Úgy reménylem; úgy legyen. Amen.

MÁSODIK LÁTOGATÁS.

A jámbor Nieremberg atya mondja, hogy mivel a kenyér étel, melyet enni, vagy eltenni lehet, Krisztus e földön a kenyér színében akart maradni: nem csakhogy azokkal, kik őt szeretik, a szent áldozás által egyesüljön, hanem azért is, hogy az oltárszekrényben tartva, köztünk jelen legyen, hogy irántunk való szeretetéről mindenkor emlékezzünk.

«Kiüresítette önmagát, szolgai alakot vévén föl, mondja sz. Pál. (Filipp. 2, 7.) De mit mondjunk, ha látjuk, hogy kenyérszínt vesz föl? Alkantarai sz. Péter azt mondja: semmi nyelv sem képes kifejezni azon nagy szeretetet, mellyel Krisztus azon lelkek iránt viseltetik, kik a kegyelem állapotában vannak. Ami édes Jegyesünk, midőn a földről távozott, emlékül hagyta nekünk e Szentséget, melyben ő maga köztünk marad, hogy távolléte se szakitson el minket tőle. Ő akarta, hogy ne puszta jel emlékeztessen minket ő reá. Ő valóságos jelenléte által akarta irántunk való szeretetének emlékét köztünk élénken föntartani.

Mivel tehát, ó Jézusom! itt elrejtve jelen vagy, hogy a nyomorultak könyörgéseit, kik tőled meghallgatást nyerni óhajtanak, elfogadjad: hallgasd meg ma a földön élő leg-

hálátlanabb bűnös könyörgését is. Töredelmesen lábaidhoz vetem magamat; mert megismerem, mily gonoszul cselekedtem, midőn neked visszatetszettem. Először is tehát kérlek téged: bocsásd meg nekem azon megbántásokat, melyekkel illettelek. Te tudod, Uram! legjobban, miért kérlek még? Ime én megismertem, mily szeretetreméltó vagy és azért szeretlek; nem is kérek semmi egyebet, csakhogy téged szerethesselek és neked tetszhessem; de nincs annyi erőm, hogy e kívánságomat segedelmed nélkül teljesíthetném. Engedd, mindenható Isten, hogy a mennyei szentek tanúi lehessenek nagy hatalmadnak és kegyességednek; add, hogy én, ki előbb ellened voltam, téged most és ezentúl igazán szeresselek! Ó te ezt megteheted és akarod is megtenni. Pótold te ki azt, ami bennem hiányzik, hogy igazán szeresselek és hogy szeretetem jelei legalább fölérjék, egyensúlyozzák ama sok megbántást, melyekkel illettelek.

Én Jézusom! szeretlek téged; és szeretlek mindenek fölött, szeretlek jobban, mint életemet; én Istenem, szerelmem és én mindenem!

Esdő fohász. Én Istenem! és én mindenem!

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

«*Mi bizodalommal akarunk a kegyelem trónjához lépni, hogy ha szükség szorongat, irgalmat nyerhessünk.*» (Zsid. 4.) Sz. Antonin azt mondja: E trón Mária; ő, ki által az Isten minden kegyelmet oszt.

Ó szeretetre legméltóbb királyné! te mitsem óhajtasz inkább, mint a bűnösökön segíteni: ime, én nagy bűnös vagyok; ki hozzád viszi folyamodását; segíts azért minél hamarább.

Esdő fohásza sz. Ágostonnak: Egyedüli menedéke a bűnösöknek, könyörülj rajtunk!

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HARMADIK LÁTOGATÁS.

«*Gyönyörűségem az emberek fiaival lenni.*» (Példb. 8, 31.) Ime Jézusnak nem volt elég, irántunk való szeretetből meghalni: hanem még az Oltáriszentségben is köztünk akar maradni, s amint mondja, örömét találja, ha az emberek közt van.

Ó emberek! kiáltja sz. Terézia, mikép bánthatjátok meg az Istent; oly Istent, ki azt mondja, hogy köztetek örömét találja! Jézus nálunk örömét találja, és mi nem találunk örömet Jézusnál? kivált mi, kiknek szerencsénk van az ő házában lakhatni! Mily nagy kegyelemnek tartaná az alattvaló, kinek királya neki saját palotájában lakást rendelne! Vajjon nem ez-e ami királyunk palotája? Nem lakunk-e mi ezen házban Jézussal? Köszönjük meg tehát ezt neki, és húzzunk hasznot Jézussal való társaságunkból.

Tekints tehát engem, ó én Uram és én Istenem! ezen oltár előtt, melyen te irántam való szeretetből éjjel-nappal jelen vagy; te, ki forrása vagy minden jónak, orvosa minden nyavalyának és legnagyobb kincse a szegényeknek. Tekints a legszegényebb bűnösre, ki ma lábaidhoz borul. Én beteg vagyok: könyörülj rajtam és légy nekem irgalmas! — De nem akarok elcsüggedni nyomorúságomban. Mint látom, az égből szállottál le e Szentségbe; egyedül avégett, hogy velem jót tehess. Én dicsérlek téged és hálát mondok neked; én szeretlek téged; s ha megengeded, hogy alamizsnáért kérjelek, halljad, mire van szükségem és tedd meg óhajtásomat. Én nem akarlak többé megbántani; s kérlek, adj nekem belátást és kegyelmet, hogy téged minden erőmből szerethesselek. Én Uram és én Istenem! szeretlek minden erőmből! Add, hogy ezt mindenkor igazsággal mondhassam, mind itt a földön, mind az örök életben. Legszentebb Szűz Mária! én szent szószólóm Istennél és ti szent angyalok! segítsetek, hogy szeretetreméltó Istenemet szerethessem.

Esdő fohász. Jó pásztor, igaz kenyér, Jézus! irgalmazz nekünk; táplálj minket; oltalmazz; mutasd meg magadat nekünk az élők hazájában

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Az ő kötelei üdvösséges kötelékek. (Sirákf. 6, 31.) A jámbor Pelbárt azt mondja: «A Mária iránt való ájtatosság oly lánc, melyen az örök boldogságba jutunk.» Kérjük tehát királynénkat, hogy minket mindinkább kössön meg a szeretet és segedelmében való bizalom láncával.

Esdő fohász. Ó kegyes, ó irgalmas, ó édes Szűz Mária!

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

NEGYEDIK LÁTOGATÁS.

«*Nincs keserűség az ő társaságában, sem unalom a vele lakásban.*» (Bölcses. 8, 16.) A világ fiai annyi örömet találnak egymás társaságában, hogy egész napokat töltenek együtt mulatozások között. Csak aki Jézust nem szereti, az unatkozik nála az Oltáriszentségben; mivel a szentek, e földön itt találták a mennyet és sz. Terézia megjelenvén holta után egy apácának azt mondá: «Mi mennyekben, és ti a földön; nekünk egymáshoz hasonlítanunk kellene a tisztaságban és szeretetben; mi az élvezetben, és ti a szenvedésben; mert amit mi mennyekben Isten sz. színe előtt teszünk, azt tinektek a földön az Oltáriszentség előtt kellene tennetek. Ami mennyországunk tehát e földön a legszentebb Szentség».

Ó szeplőtelen Bárány! ki magadat éretttünk a keresztfán áldozatul adtad, emlékezzél, hogy én is azon lelkek közül vagyok, kiket oly sok fájdalom közt, sőt halálod által váltottál meg. Tedd, hogy egészen tied legyek;

és ne engedd, hogy valaha ismét elveszítselek : miután magadat érettem odaadtad és még naponkint irántam való szeretetből az oltáron magadat feláldozod. Ó Jézus ! add, hogy egészen tied legyek. Neked ajánlom föl magamat egészen, hogy tehess velem, ami neked tetszik. Átadom neked akaratomat ; kösd le azt szeretetednek édes kötelékével, hogy az mindenkor szent akaratodnak legyen alávetve. Nem akarok ezután élni, hogy az én kívánságaimat teljesítsem, hanem csak hogy kegyességednek tessem.

Semmisíts meg bennem mindent, mi neked visszatetszik ; és add kegyelmedet, hogy semmire se gondoljak másra, mint arra, hogy mikép tetszhetném neked ; semmi mást ne kívánjak, mint amit te kívánsz tőlem. Teljes szivemből szeretlek téged, ó édes Üdvözítőm ! Szeretlek, mivel ezt kívánod ; szeretlek, mert te egyedül vagy szeretetreméltó. Fájlalom, hogy nem szeretlek úgy, amint megérdemled; irántad való szeretetből meghalni kívánnék ! Ó Uram és én Istenem! gyullaszd föl bennem a kívánságot, téged szeretni s add, hogy egészen tied legyek. Igy reménylem; úgy legyen. Amen.

Esdő fohász. Ó Istennek szent akarata, egészen neked áldozom fel magamat !

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

«Én vagyok Anyja a szép szeretetnek», mondja nekünk Mária, azaz: én vagyok Anyja ama szeretetnek, mely a lelkeket Isten előtt kedvessé teszi. Pazzi sz. Mária Magdolna látta, mikép osztogatott Mária balzsamot, mely az isteni szeretetet jelenté. Egyedül Mária által részesülünk ez isteni szeretet adományában, egyedül nála kell azt keresnünk.

Esdő fohász. Én Anyám, én reményem! add, hogy egészen Jézusé legyek.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

ÖTÖDIK LÁTOGATÁS.

«*A veréb talál magának házat és a gerlice fészket, hová fiait elhelyezze, én a te oltáraidat, erők Ura, királyom és Istenem!*» (Zsolt. 83, 4.)

A veréb, mondja Dávid, talál lakást házainkban s a gerlice elrejtőzik fészkében; de te, én Uram és Istenem! te fészket raktál magadnak és lakást a földön a mi oltárainkon találtál, hogy mindenki ott keressen és hogy köztünk maradhass. Te az embereket fölötte szereted; és nem tehettél már többet, mint amit tettél, hogy őket viszontszeretetedre bírhassad.

De tedd még azt az egyet, ó szeretetre legméltóbb Jézus! hogy mi is iránted szeretetre gyulladjunk, mert csak az nem illik,

hogy Istenünknek e nagy szeretetét langyossággal viszonozzuk. Vonj minket szeretetednek édes erejével magadhoz és ismertesd meg velünk mindig jobban, mily szeretetre méltó vagy!

Ó végetlen Fölség, ó végetlen kegyesség! Te az embereket oly nagyon szeretted, érettünk annyit tettél, hogy mi is szeressünk téged! miként lehet az, hogy oly kevesen vannak, kik téged szeretnek? Én nem akarok többé, mint azelőtt, e háládatlanok boldogtalan számához tartozni; el vagyok tökélve, téged minden erőmből szeretni s kívüled semmi mást nem szeretni. Te ezt megérdemled. Te ezt sürgetve parancsolod nekem; és én akaratodat teljesíteni akarom! Add, ó szivem Istene! hogy téged tökéletesen kielégítselek. Ezt kérem tőled a te szenvedéseidnek érdemeire s reménylem, hogy meghallgatod kérésemet. Add e világ javait annak, ki azokat kívánja; én semmit sem kívánok, semmi mást nem keresek, mint a legnagyobb kincset: a te szeretetedet. Szeretlek ó Jézusom! szeretlek te véghetlen jóság! Te vagy minden kincsem, minden örömem, minden szerelmem.

Esdő fohász. Jézusom! Te egészen nekem adtad magadat; én is egészen tied akarok lenni.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Ó én királyném! sz. Bernát téged szivek hódítójának nevez; és azt mondja, hogy te a sziveket szépséged és jóságod által foglalod el. Foglald el kérlek az én szivemet is; osztatlanul adom azt neked: hogy azt sziveddel egybekapcsolva, Istennek nyujthassad.

Esdő fohász. Szeretetre legméltóbb Anya, Mária! könyörögj érettünk.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HATODIK LÁTOGATÁS.

«*Ahol kincsetek vagyon, ott leszen szivetek is.*» (Luk. 12, 34.) Krisztus Jézus mondja, hogy ott van az ember a maga vonzalmaival, hol kincsét gondolja lenni. Azért a szentek, kik más kincset nem ismertek és nem is szerettek, mint Krisztus Jézust, szivöket és minden vonzalmukat az Oltáriszentségnek adták.

Ó szeretetre legméltóbb, az Oltáriszentségben elrejtett Jézusom! ki irántam viseltető szeretetből itt éjjel-nappal jelen vagy, húzd, kérlek, szivemet egészen magadhoz, úgyhogy csak te rád gondoljak és semmit se szeressek, semmit se óhajtsak, semmit se keressek, mint egyedül tégedet. Eszközöld ezt bennem, a te keserves kínszenvedésedért, melynek érdeme által reménylem kérésem teljesülését.

Ó én Üdvözítőm, én isteni jegyesem! mily

szeretetreméltók irántunk való szeretetednek ama gyöngéd érzelmei, melyekkel lelkeinket hódítod! Ó az Atyának örök Igéje! neked nem volt elég, emberré lenned s érettünk meghalnod, még e Szentségben táplálékul és az örök élet zálogául is köztünk akartál maradni! Majd mint kisded gyermek jelensz meg egy istállóban, majd mint szegény egy műhelyben, majd mint gonosztevő a kereszten, majd mint kenyér az oltáron. Mondd meg ó Jézusom! tehettél-e már többet, hogy szeretetünket megnyerhessed? Ő szeretetreméltó, végtelen Isten! mikor kezdem meg már egyszer én, ily nagy szeretetedet viszonozni? Én Uram Jézusom! mostantól fogva csak azért akarok élni, hogy téged s egyedül csak téged szeresselek. Mit is használna nekem még egy hosszabb élet, ha azt nem fordítanám arra, hogy téged szeresselek és tetszésedet megnyerjem. Neked szerelmes Üdvözítőm! akarok én tetszeni, ki életedet áldozád föl értem. Mit is szerethetnék még melletted, ki csupa szépség, jóság, szeretetreméltóság és maga a szeretet vagy. Én ennekutána csak azért akarok élni, hogy téged szeresselek. Add, hogy szivem, ha szeretetedre csak rágondolok is, egészen tied legyen. Add, hogy ha ezen szókat: «Jászol, Kereszt, Szentség», csak hallom is,

már kívánságra gerjedjek éretted ó Jézusom! nagy dolgokat mívelni; ki érettem oly fölötte sokat tettél és szenvedtél.

Esdő fohász. Add nekem azon kegyelmet, ó Uram Jézus! hogy mielőtt meghalok, valamit tehessek éretted.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

«Hasonlítok egy szép olajfához a mezőn. Én vagyok amaz olajfa, mondja Mária, melyből az irgalmasság olaja szüntelen folyik. Én a mező közepén állok; hogy mindnyájan lássanak, és mindnyájan az oltalmam alá fussanak.»

«Emlékezzél meg, ó Mária! (mondom én is sz. Bernáttal), hogy még sohasem lehetett hallani, hogy valaki gyámoltalanul magára hagyatott volna, ki hozzád folyamodott.» Nem akarok oly szerencsétlen lenni, hogy tőled elhagyassam, ki hozzád folyamodtam.

Esdő fohász. Ó Mária! nyerd meg nekem azt a kegyelmet, hogy mindig hozzád folyamodjam.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HETEDIK LÁTOGATÁS.

«*Ime én veletek vagyok mindennap, a világ végezetéig.*» (Mát. 28, 20.) Ami szerelmes pásztorunk, ki életét adta nyájáért, még halála után sem akart

tőlünk megválni. «Ime, mondja ő, kedves juhocskám! én mindig nálad maradok. Miattad maradtam a földön e Szentségben; te itt feltalálsz engem, hogy téged vigasztaljalak és segítselek, ahányszor csak óhajtod; el nem hagylak a világ végezetéig; nálad maradok, valamig te e földön maradsz.» Ami isteni jegyesünk, mondja alcantarai sz. Péter, menyasszonyától való távollétében, hogy az maga ne maradjon, itt akart valakit hagyni, ki társalgója legyen: azért rendelé a szentséget: melyben ő maga, mint legjobb társalkodója a keresztény léleknek, jelen van.

Legadakozóbb és szeretetre legméltóbb Üdvözítőm! én meglátogatlak most ezen oltár előtt; de te látogatásomat sokkal nagyobb szeretettel viszonzod, midőn a sz. áldozáskor szivembe jössz. Akkor nemcsak bennem jelen vagy, hanem még eledelemmé is válsz. Te oly szorosan egyesülsz ott velem és úgy átadod magadat nekem, minden visszatérés nélkül, hogy igazán elmondhatom: Jézusom! te most egészen enyém vagy! De minthogy te egészen nekem adod magadat: illik, hogy én is egészen neked adjam magamat. Én gyenge féreg vagyok, te pedig a mindenható Isten vagy. Ó szeretet Istene, lelkem Istene! mikor fogok egyszer igazán és nemcsupán szóval, egészen tied lenni? Te ezt megteheted, érettem ontott vérednek érdemei által; neveld bennem e bizodalmat, és add, hogy mielőtt meghalok, egészen tied és semmi tekintetben

többé magamé ne legyek. Te meghallgatod, ó Uram! mindenki imáját; hallgasd meg tehát ma az én lelkem imádságát is, mely téged igazán szeretni óhajt. Szeretni akarlak minden erőmből; mindent meg akarok tenni, mit tőlem kívánsz; önhaszon, vígasztalás és jutalom nélkül! Szolgálni akarok neked szeretetből, egyedül azért, hogy neked tessem és hogy az engem oly forrón szerető szivedet kielégítsem. Jutalmam egyedül az legyen, hogy szerethesselek. Ó szeretett Fia az örök Atyának! Vedd el szabadságomat, akaratomat, mindent, ami enyém, végy el magamat is tőlem és adj engem neked! Én szeretlek téged; mert ime, téged kereslek, utánad fohászkodom, egyedül téged óhajtalak bírni.

Esdő fohász. Én Jézusom! tégy engem egészen tulajdonoddá.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Oh szeretetre legméltóbb uralkodónő, az egész anyaszentegyház köszönt téged: «mi reményünk!» Minthogy tehát te mindnyájunknak reménye vagy, légy az én reményem is. Sz. Bernát minden reményei alapjának nevez téged és mondja, hogy aki már-már kétségbeesnék is, az még benned reméljen. Azért

mondom tehát én is: ó Mária! te megmented azokat, akik kétségbeesnek, azért minden reményemet beléd helyezem.

Esdő fohász. Mária, Isten Anyja! kérd Jézust érettem.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

NYOLCADIK LÁTOGATÁS.

Jézus minden léleknek, mely őt az Oltáriszentségben meglátogatja, azt mondja, amit jegyesének az Énekek énekében: *Kelj föl, siess barátném, és jöjj.* «Lélek, mely engem látogatsz, kelj föl; hagyd el nyomorult állapotodat. Én itt vagyok, hogy kegyelemmel gazdagítsalak. Siess: jöjj hozzám; nem kell félned dicsőségemtől, mivel e Szentségben egészen leláztam magamat, hogy félelmedet elvegyem és bizodalomra gerjesszelek. Barátnémnak nevezlek, mert te többé nem vagy ellenségem: te szeretsz engem és én téged szeretlek. Én szépem! az én kegyelmem felékesített téged; jöjj, ölelj meg engem; kérj, amit akarsz, de nagy bizodalommal.»

Sz. Terézia azt mondja: «Ami nagy királyunk kenyérszint vett föl és fölségét elrejté, hogy belénk bátorságot öntsön; hogy annál nagyobb bizodalommal közeledjünk isteni szivéhez». Mi tehát nagy bizodalommal és szeretettel akarjuk Üdvözítőnket látogatni: magunkat vele egyesíteni, s tőle kegyelmeket kérni.

Mily nagy lehet örömöm, ó örök Ige! hogy érettem emberré lettél és itt a Szent-

ségben jelen vagy, hogy hozzád így közeledhetem, hozzád, én Istenem! végetlen Fölség, végetlen Jóság, ki lelkemet oly igen szereted. Lelkek, kik mennyben vagy a földön az Istent szeretitek, szeressétek őt érettem is! Én Anyám Mária! segíts, hogy őt szeressem. És te, szeretetre legméltóbb Üdvözítőm! légy tárgya szerelmemnek; légy ura az én akaratomnak: bírd azt egészen. Átadom neked értelmemet, hogy mindig a te jóságodra gondoljak; átadom testemet, hogy segítsen neked tetszeni; szivemet, hogy az egészen tied legyen. Kívánnám, ó szerelmese lelkemnek, hogy minden ember ismerné azon gyöngéd szeretetedet, mellyel irántunk viseltetel és ennek következtében mind csak azért élnének, hogy téged tiszteljenek s neked örömöt szereznének, amint te ezt kívánod és megérdemled. Tedd meg azt, hogy legalább én soha többé meg ne feledkezzem végtelen szépségedről. Mai naptól fogva minden tehetségemből azon leszek, hogy neked tetszhessem. Fölteszem magamban, hogy minden áldozatra kész leszek, melyet tőlem kívánsz; ha még annyi fáradságba kerülne is, ha azért mindenemet, még életemet is el kellene veszítenem. Boldog lennék, ha mindent elvesztenék avégett, hogy téged, én

Istenem, legfőbb jóság, én szerelmem és mindenem! megnyerjelek.

Esdő fohász. Jézus, én szerelmem! végy el engem egészen s bírj egészen és tökéletesen.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

«*Ha valaki kicsiny, jöjjön hozzám.*» (Példab. 9, 4.) Mária minden gyermeket, kiknek anyjok nincs, hívja, hogy hozzá, a szeretetre legméltóbb Anyához, folyamodjanak. A jámbor Nieremberg atya mondja: hogy az anyák szeretete csak árnyék azon szeretethez képest, mellyel Mária mindnyájunkhoz viseltetik.

Én Anyám, lelkemnek Anyja! ki üdvömet, Isten után jobban kívánod, mint bárki; mutasd, hogy nekem Anyám vagy.

Esdő fohász. Én Anyám! eszközöld ki, hogy mindig te reád gondoljak.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

KILENCEDIK LÁTOGATÁS.

Sz. János mondja, hogy az Urat aranyövezettel körítve látta: «*Láték egyet, az ember fiához hasonlót és körülövezve mellén aranyövvel*». (Titk. lát. 1, 13.) Ilyképen van Jézus az Oltáriszentségben jelen: melle tele van kegyelmekkel, melyeket irgalomból velünk meg akar osztani; s valamint az anya mellét kisdedének nyujtja, akképen vár bennünket Jézus. «*Szopni fogtok és ölben hordoztatni.*» (Izai. 66, 12.)

A tisztelt Alvarez atya látta Jézust az Oltáriszentségben, kezeit tele kegyelmekkel s mintegy keresve, kiknek oszthatná azokat. Sienai sz. Katalinról beszélik, hogy midőn az Oltáriszentséget vevé magához, ahhoz oly vággyal közelített, hogy gyermekhez hasonlított, kinek anyja eledelt nyujt.

Ó szeretett, egyszülött Fia az örök Atyának! Megismerem, hogy te vagy legméltóbb tárgya szeretetemnek. Kívánlak szeretni, mint érdemled; vagy legalább úgy szeretni, mint azt a lélek e földön tenni képes. Jól tudom, hogy aki, mint én, elárult és szeretetednek ellenszegült, nem érdemli, hogy téged szerethessen és hozzád közeledjék, mint én most e templomban; de tudom azt is, hogy te szeretetemet keresed, tudom, hogy mondod nekem: «Fiam! add nekem szivedet; szeressed Uradat Istenedet teljes szivedből!» Tudom, azért hosszabbítottad életemet és nem taszítottál pokolra, hogy egészen szeretetednek éljek. Mivel tehát tőlem így kívánsz szerettetni, tekints le reám most, ó Istenem! Itt vagyok; engedelmeskedem; neked ajánlom magamat; szeretlek Úr Isten, ki csupa jóság, csupa szeretet vagy, téged választalak szegény szivemnek egyedüli királyává és urává. Te akarod, hogy tied legyen: és én néked akarom azt adni. Hideg ugyan és kedvetlenséget gerjeszt; de ha elfogadod, átváltoztatod

azt. Változtass át engem, oh Jézusom! Már nem akarok úgy élni, mint eddig, háládatlanul és szeretetlenül; nem ügyelve véghetetlen szereteted ama sok jelére, melyeket irántam mutattál és melyek végetlen viszontszeretetet érdemelnek. Add, hogy a mai naptól fogva eddigi hűtelenségeimet irántad való szeretetem által jóvá tegyem.

Esdő fohász. Én Istenem, én Jézusom! szeretni akarlak téged; szeretni akarlak; igen, én téged szeretni akarlak.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Mária hasonlít mindenben az ő Fiához Jézushoz; és azért örvend ezen irgalmasság Anyja, ha a nyomorultak segedelmére és vigasztalására lehet. Kívánsága ezen Anyának, kegyelmeket osztani, oly nagy, hogy busdisi Bernardin jól mondja róla: miként ő benne nagyobb a vágy, nekünk kegyelmeket osztani, mint bennünk azokat elfogadni.

Esdő fohász. Mi reményünk, üdvözlégy!

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

TIZEDIK LÁTOGATÁS.

Esztelen világ fiai! mondja sz. Ágoston, hová siettek, hogy sziveiteket kielégíthessétek? Jöjjetek Jézushoz: egyedül ő képes nektek azon örömeket nyujtani, melyeket kerestek. Ó én lelkem! ne

hagyd magadat hasonló esztelenségre csábíttatni! Egyedül az Istent keresd; keress oly kincset, mely minden kincset magában foglal. Meg akarod Jézust hamar találni? Ime, közel van hozzád. Mondd meg neki, mit kérsz tőle; hiszen azért van itt jelen, hogy téged vigasztaljon és meghallgasson.

Sz. Terézia azt mondja: «Nincs mindenkinek megengedve, a királlyal beszélni; legföljebb is azt remélhetjük, hogy kérésünket egy harmadik által neki benyujthatjuk: de hogy veled, ó dicsőség királya! szólhassunk, nincs szükségünk egy harmadikra. Te mindig készen vagy, mindenkit az Oltáriszentségben meghallgatni. Aki csak akar, itt mindig megtalálhat téged, s a legbizodalmasabban szólhat veled. De ha végre nyerhetünk is a királyhoz bemenetelt, mennyi fáradságba kerül ez? A király esztendőn át csak ritkán ad kihallgatást: de veled, ó én Istenem! e Szentségben éjjel-nappal, ahányszor csak akarunk, szólhatunk».

Ó szeretet Szentsége, a szent áldozásban szintúgy, mint midőn oltárainkon csupán jelen vagy, magadhoz vonzod szeretetednek ereje által mindazon szíveket, melyek végtelen jóságodon megindulva s irántad való szeretettől lángolva, szüntelen rád gondolnak. Foglald le az én nyomorult szivemet is, mivel ez ennekutána csak téged akar szeretni s a te szolgálatodban óhajt élni. Mai naptól fogva átadom jóságodnak minden reményeimet, hajlamaimat, lelkemet, testemet és mindent, ami enyém. Fogadj el engem, ó Uram! és ren-

delkezzél velem, amint neked tetszik. Nem panaszkodom többé, ó én szerelmem! szent rendeléseid ellen; tudom, hogy azok szeretetteljes szivedből származnak és hogy javamra vannak. Elég tudnom, hogy te így akarod, és mindennek alávetem magamat most és mindörökké. Tégy velem, ami neked tetszik: egyesítem magam akaratoddal, mely egészen szent, jó, tökéletes és egészen szeretetreméltó. Ó szent akaratja az én Istenemnek, mily kedves vagy! teveled szorosan egyesülve akarok élni és halni. Ami neked tetszik, az az én tetszésem; akarom, hogy a te kívánságaid az én kívánságaim is legyenek. Én Istenem, én Istenem! segíts és tedd meg, hogy mai naptól fogva egyedül neked éljek és csak azért éljek, hogy azt akarjam, amit te akarsz és szeretetreméltó akaratodat szeressem. Add, hogy valamint te szeretetből irántam meghaltál és eledelemmé lettél, én is irántad való szeretetből meghaljak. Átkozom az időt, melyben neked oly igen visszatetszettem, mivel magam akaratját követtem. Ó akaratja az én Istenemnek! szeretlek, mint magát az Istent; mert egy vagy az Istennel. Szeretlek teljes szivemből és egészen neked ajándékozom magamat.

Esdő fohász. Ó akaratja az én Istenemnek! Te vagy tárgya minden szerelmemnek.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Ami nagy királynénk mondja: «*Nálam van a gazdagság, hogy gazdagítsam az engem szeretőket*». (Példab. 8, 21.) Ha mi kegyelmekkel akarunk gazdagíttatni, úgy Máriát kell szeretnünk. Az Istennek egy jámbor szolgája Máriát a kegyelmek kincstárosának nevezte. Boldog, aki szeretettel és bizodalommal folyamodik Máriához.

Esdő fohász. Szeretetre legméltóbb Anya! könyörögj érettünk.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

TIZENEGYEDIK LÁTOGATÁS.

Gondunk legyen rá, mondja sz. Terézia, hogy Jézustól soha el ne távozzunk és drága pásztorunkat szem elől soha el ne veszítsük, mert azon juhocskák, melyek közelebb vannak a pásztorhoz, gyakrabban részesülnek kedvezésében és sokszor tulajdon eledeléből is kapnak falatokat. Ha elalszik a pásztor, nem távozik tőle a juhocska, míg föl nem ébred; vagy maga fölkelti, s akkor újabb kedvezéseket nyer.

Ó én, e Szentségben elrejtett Üdvözítőm! ime, én most egészen közel vagyok hozzád; semmit sem kívánok tőled mást, mint buzgóságot és állandóságot a te szolgálatodban. — Köszönöm neked, ó szent hit! mert te tanítasz és biztosítasz engem arról, hogy a legszentebb Oltáriszentségben, e mennyei kenyérben nem kenyér, hanem az Úr Jézus

Krisztus, istenségével és emberségével, irántam való szeretetből van jelen. Én Uram és én mindenem! hiszem, hogy az Oltáriszentségben jelen vagy; s noha a testi szemek elől el vagy rejtve, megismerlek téged mégis a szent hitnek világossága által e szent ostyában, mint ég és föld Urát és a világ Üdvözítőjét. Ó legédesebb Jézusom! Valamint te vagy reménnyem, üdvöm, erősségem, vigasztalásom: úgy akarom, hogy te egyedül légy szerelmem, egyedüli tárgya gondolataimnak és kívánságaimnak. A végtelen boldogság, melyet te élvezesz és örökké fogsz élvezni, nagyobb örömet szerez nekem, mint minden javak, melyeket e földön vagy mennyekben bírhatnék. Semmi sem okoz nekem nagyobb örömet, mint hogy te, én Üdvözítőm! tökéletesen megelégedve és végtelenül boldog vagy. Uralkodjál, uralkodjál ó uram! az én lelkem fölött, átadom azt neked egészen, bírd azt mindig! Az én akaratom, értelmem, lelkemnek minden tehetségei a te szeretetednek legyenek alávetve, s nekem csak annyiból szolgáljanak, hogy általuk neked tetszhessem és dicsőségedet előmozdítsam. — Ily módon éltél te a földön, ó anyja az én Jézusomnak, legszentebb Mária! Segíts és nyerd meg nekem azon kegyelmet, hogy mai naptól fogva úgy éljek,

mint te ; és semmi más boldogságot ne keressek, mint hogy egészen Istené lehessek.

Esdő fohász. Én Jézusom ! tedd meg, hogy egészen tied legyek és te egészen enyém légy.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

«*Boldog ember, aki ajtómnál vigyáz naponkint és várakozik ajtóm felénél.*» (Péld. 8, 34.) Boldog, ki Máriánál, az irgalom ajtajánál, valamint a szegény a gazdagok ajtajánál, a kegyelmet alamizsnaképp keresi; de még boldogabb, aki mindinkább keresi az erényeket, melyeket Máriában lát; s főleg annak tisztaságát és alázatosságát utánozza

Esdő fohász. Mária ! Én reményem ! segíts engem.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

TIZENKETTEDIK LÁTOGATÁS.

«*Szeretett az Isten, és ki szeretetben marad, Istenben maradt és az Isten ő benne.*» (1. Ján. 4, 16.) *Aki Jézust szereti, Jézusnál marad, és Jézus ő nála.* — «*Ha ki engem szeret,* mondja Jézus, *Atyám is szereti őt; és hozzája megyünk, és lakóhelyet szerzünk nála.*» (Ján. 14, 23.)

Midőn nerei sz. Fülöp az utolsó utieledelt vette, az Oltáriszentség megpillantásakor így szólott: «Ime itt az én szerelmem, az én szerelmem!» Így kellene mindenkinek közülünk az Oltáriszentség jelenlétében felszólalnia.

«Ime, itt az én szerelmem : tárgya minden szeretetnek a földön és az egész öröklétben.» Te mondád az evangéliumban, ó én Uram és Istenem ! hogy te azt szereted, aki téged szeret és hogy hozzá jössz és benne fogsz lakni, s többé el nem hagyod. Én téged jobban szeretlek, mint a világnak minden kincseit : szeress te is engem ; mert én a te szeretetedet többre becsülöm, mint a földnek minden országait. Jöjj, lakjál az én szegény szivemben és akkép zárkózzál bele, hogy azt többé soha el ne hagyjad, vagy hogy inkább én téged abból el ne veszítselek, mert te bennünket el nem hagysz, ha mi téged el nem űzünk. Mert valamint máskor előztelek : úgy ezt a te erősítő malasztod nélkül ismét megtehetném. Ó, ne engedd, hogy a világ oly nagy hálátlanságnak, oly borzasztó gonoszságnak tanuja lehessen, hogy én, kit te különös kedvezésekben részesítettél, téged annyi velem éreztetett kegyelmek után szivemből ismét kiűzzelek. Pedig ez megtörténhetik mégis : azért kívánnék én, ha neked úgy tetszenék, inkább meghalni, hogy a halál által veled egyesülnék és veled egyesülve, örökké élnék. Reménylem, ó én édes Jézusom, hogy kérésemet teljesíted. Ölellek téged és szegény szivemhez szorítlak ; tedd meg, hogy téged min-

dig szeresselek és hogy te sohase szünjél engem szeretni. Igen, szeretetre legméltóbb Üdvözítőm! én téged örökké akarlak szeretni! s reménylem, hogy te szeretetedet tőlem soha többé meg nem tagadod. Reménylem, ó én lelkem Istene! hogy mi egymást örökké szeretni fogjuk.

Esdő fohász. Én téged mindig szeretni s tőled szerettetni óhajtok.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

«*Akik általam munkálkodnak, azok nem vétkeznek.*» (Sirákf. 24, 30.) Ki az én szolgálatomban hű marad, mondja Mária, az biztosítja magának az állandóság kegyelmét; és azok, kik rajta vannak, hogy engem mások is ismerjenek és szeressenek, az örök életre vannak megválasztva.

Én igérem, hogy Mária tiszteletét és az iránta való ájtatosságot valahányszor alkalmam lesz, nyilván vagy titokban terjeszteni fogom.

Esdő fohász. Szentséges Szűz Mária! engedd, hogy a te dicséretedet hirdethessem.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

TIZENHARMADIK LÁTOGATÁS.

«*Ott lesznek szemeim és szivem mindenkoron.*» (Kir. III. 9, 3.) Krisztus Jézus eme szép igéretét a

legszentebb Oltáriszentségben teljesítette, melyben ő éjjel-nappal nálunk marad.

Elég lett volna, ha te, ó én Üdvözítőm! csak nappal, midőn imádókat találsz, kik társaságodban mulatnak, nálunk maradnál: miért akarsz még éjjel is, midőn az emberek a templomot bezárják és házaikban tartózkodnak és téged magadra hagynak, nálunk lenni? De én értelek: a szeretet tett téged a mi foglyunkká; ama nagy szeretet, mellyel irántunk viseltetél, ez bírt téged arra, hogy e földön maradj és minket éjjel-nappal el ne hagyj. Ó szeretetre legméltóbb Üdvözítőm! ily gyöngéd szeretet csakugyan minden embert rábírhatna, hogy az oltárok előtt nálad maradjon, valamíg csak erőszakkal el nem választatnak tőled; és még akkor is legalább szivöket, minden hajlandóságaikkal együtt, az emberré lett Istennek kellene ajándékoznunk, ki itt egészen egyedül és az oltárszekrényben elzárva maradt; hogy szükségeinkben segítsen, minket szeressen és az őt szerető lelkek látogatását bevárja.

Legyen úgy, én Jézusom! Én óhajtásaidat teljesítem; átadom neked akaratomat és minden hajlamimat. Ó végetlen fölsége az én Istenemnek! te e szentségbe rejtőztél nemcsak azért, hogy közöttünk és közel hozzánk ma-

radhass vagy itt az Oltáriszentségben jelen lehess, hanem főleg azért, hogy szeretett lelkeidnek adhassad magadat. De én Üdvözítőm! ki merészkedhetik a te testeddel táplálkozni? S mégis ki merészelne tőled távozni, ki épen azért vagy jelen, a szentelt ostyában elrejtve, hogy hozzánk jöhess és egész szivünket bírhassad? Te akarod, hogy téged magunkhoz vegyünk; te kívánsz velünk egyesülni. Jöjj tehát én Jézusom! jöjj, én óhajtalak elfogadni; légy Istene az én lelkemnek, az én akaratomnak. Minden, ami enyém, szerelmes Üdvözítőm! legyen a te szeretetednek feláldozva! örömeimet, önakaratomat, mindent neked áldozok. Ó szeretet, ó szeretetnek Istene! uralkodjál, győzedelmeskedjél fölöttem; ronts és semmisíts meg benne mindent, ami enyém, és nem a tied. Ne engedd, ó én szerelmem! hogy szivem, melyben a szent áldozás után a te isteni Felséged lakik, ismét teremtményekhez ragaszkodjék. Szeretlek ó én Istenem! én szeretlek, és téged szeretlek; csak téged akarlak szeretni, még pedig mindenkor.

Esdő fohász. Vonj engem szeretetednek kötelékeivel magadhoz.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Sz. Bernát e szavakkal int bennünket: «Keressük a kegyelmet; de keressük azt Mária által». Damiani sz. Péter mondja Máriáról, hogy ő bírja az isteni kegyelemnek egész kincsét. Ő tud és akar minket gazdagítani; ő maga ajánlja nekünk szolgálatát, mondván: «*Ha valaki kicsiny, jöjjön hozzám*». (Példb, 9, 4.)

Szeretetre legméltóbb, legfönségesebb királynő! segíts egy szegény bűnöst, ki magát neked ajánlja, ki minden bizodalmát beléd helyezi.

Esdő fohász. Oltalmad alá futunk Istennek szent szülője!

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

TIZENNEGYEDIK LÁTOGATÁS.

Hallom szeretetre legméltóbb Jézus! mint mondod nekem e szentélyből: «*Ez az én nyughelyem mindörökön örökké: itt fogok lakni, mert ezt választottam*». (Zsolt. 131, 14.) Ha tehát lakásodat köztünk, az oltárokon választád, ha te a legszentebb Szentségben köztünk maradsz, és az irántunk való szeretetedből itt találtad nyugvó helyedet; illik, hogy a mi sziveink is hajlandóságaikkal többé ne szakadjanak el tőled s minden nyugodalmunkat és örömüket nálad találják. Ó mily szerencsések

vagytok, ti szerető lelkek! kik a világban boldogabb nyugalmat nem találtok, mint közel a Szentségben elrejtett Isteneknél tartózkodni. Szerencsés vagyok én is, ó Istenem! ha mától fogva nagyobb örömet nem találok, mint a te jelenlétedben lenni, s folyvást rád gondolni; Terád, ki az Oltáriszentségben szüntelen rólam és az én javamról gondoskodol.

Ó én Uram és én Istenem! miért vesztettem én el annyi évet, melyekben téged nem szerettelek? Boldogtalan évek! elátkozlak titeket. De hála az én Istenem végtelen kegyességének, ki engem, hálátlant, annyi ideig békével tűrt. De hálátlanságom dacára miért nem fordultál el egészen tőlem? Miért, ó Istenem? Hogy én végre a te irgalmadtól és szeretetedtől legyőzetve, neked egészen megadjam magamat. Én nem akarok tovább ellenállani neked, nem akarok tovább is hálátlan lenni, én Jézusom! Úgy illik, hogy neked ajánljam föl legalább azt a rövid időt, mely még életemből hátra van. Reménylem, én Jézusom! hogy segedelmemre leszesz, hogy egészen tied legyek. Te nekem oly sok kegyelmet nyujtottál, midőn még tőled futottam, és szeretetedet kevésre becsültem; mennyivel inkább remélhetem most, midőn téged kereslek és szeretni óhajtalak, hogy segíteni

fogsz. Add nekem azon kegyelmet, hogy téged szerethesselek, én Istenem! ki végtelen szeretetet érdemelsz. Én szeretlek egész szivemből; szeretlek mindenek fölött; jobban szeretlek, mint magamat; jobban, mint életemet. Bánom, hogy megbántottalak, ó végetlen kegyesség! Bocsáss meg és add egyszersmind kegyelmedet, hogy téged halálomig és az egész örökléten át szerethesselek. Mutasd meg a világnak mindenhatóságod eme csodáját, hogy oly hálátlan lélek, mint az enyém, megváltozzék és téged jobban szeressen, mint mások. Hallgasd meg kérésemet, ó Jézus! a te érdemeidért! Semmi mást nem kérek, mint ezt az egyet és erősen fölteszem, az egész életemben mást nem akarni. Te, ki ezen kívánságot belém sugaltad, add, hogy azt kivihessem!

Esdő fohász. Én Jézusom! köszönöm neked, hogy engem eddig békével eltűrtél.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Senki, mondja sz. Germanus, nélküled nem üdvözül ó Mária! Senki nélküled szenvedéseitől meg nem szabadul, senki nélküled valami jóban nem részesül. Ha tehát nem segítesz, én királyném, én reményem, úgy elvesz-

tem; és egykor téged mennyekben sem dicsérhetlek, nem magasztalhatlak. De én tudom, édesanyám, Mária! mit mondanak minden szentek, hogy tudniillik te senkit el nem hagysz, ki tehozzád folyamodik és csak az vész el, aki hozzád nem fordul! Azért, én nyomorult, most hozzád folyamodom és minden bizalmamat beléd helyezem.

Esdő fohásza sz. Bernátnak. Máriában helyezem minden bizodalmamat, ő indoka minden reményemnek.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

TIZENÖTÖDIK LÁTOGATÁS.

«*Tüzet jöttem bocsátani a földre; és mit akarok, ha nem hogy felgyuladjon.*» (Luk. 12, 49.) Olympius Ferenc atya, a theatinok szerzetéből, mondá: hogy semmi sem gyulasztja jobban a szíveket az isteni szeretetre, mint a legszentebb Oltáriszentség. Azért mutatta magát az Úr sienai sz. Katalinnak az Oltáriszentségben, mint egy tüzes kemence, melyből az isteni szeretet árja ömledezett és az egész földre elterjedt. Amin e szent a legjobban álmélkodott, az volt, hogy az emberek az Istennek ily nagy szeretetétől szeretetre nem gyuladnak.

Én Jézusom! tedd, hogy én éretted égjek; tedd, hogy én csak rád gondoljak; hogy semmit se kívánjak és keressek, mint egyedül téged. Ó mily szerencsés volnék, ha a te szent

szereteted tüze engem egészen megemésztene, s ha minél öregebb leszek, a földi hajlandóságok mindinkább fogynának bennem.

Ó isteni Ige, ó én Jézusom! én téged irántam való szeretetből látlak az oltáron egészen feláldozva, megsemmisítve, egészen szétrontva! illik, hogy valamint te magadat a szeretet áldozatául érettem odaadtad, úgy én is éretted magamat egészen feláldozzam. — Legyen meg, én Uram és én Istenem! Én feláldozom neked lelkemet, feláldozom önmagamat, akaratomat, egész életemet. Egyesítem e szegény áldozatomat, ó örök Atya! ama végtelen áldozattal, melyet neked a te Fiad és az én Üdvözítőm, Jézus Krisztus a keresztfán egyszer bemutatott, s melyet még most is naponként oly gyakran az oltárokon megújít. Fogadd el ez áldozatomat Jézus, a te érdemeidért és add kegyelmedet, hogy ezt naponként megújíthassam; hagyj meghalni, s tudjam magamat egészen neked feláldozni; kérlek azon kegyelemért, melyet oly sok vértanúnak adtál, engedj irántad való szeretetből meghalnom. De ha ily kegyelemre méltó nem vagyok, add legalább, ó Uram! hogy akaratomat és életemet azáltal áldozzam föl neked, hogy azon halál-nemet, melyet számomra rendeltél, tökéletes megadással szenvedjem. Kérlek e kegyelemért ó

Uram! Úgy akarok meghalni, hogy azzal téged dicsőítselek és neked tessem. Már most felajánlom neked életemet és halálomat, akár milyent rendeltél is és történjék az bármikor, amint és amidőn neked tetszik, áldozatul felajánlom.

Esdő főhász. Jézusom! én meghalni akarok, hogy neked tessem.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Engedd, hogy neked sz. Bernáttal mégegyszer mondhassam: «Édes királyném! te vagy indoka minden reményemnek». És damascusi sz. Jánossal: «Én minden reményemet tebenned helyeztem». Neked kell bűneim bocsánatát, az állhatatosság kegyelmét halálomig és a purgatóriumtól való menekülésemet kieszközölnöd. — Azok, kik magukat megmentik, a te közbenjárásod által mentik meg magukat. Neked kell tehát engem megmentened, ó Mária! — «Üdvözül az, akinek te üdvösségét akarod», mondja sz. Bonaventura. Ha te engemet megmenteni akarsz, bizonyosan meg leszek mentve! De te mindazokat megmented, kik téged segítségül hívnak. Lásd, én segítségül hívlak és mondom neked:

Esdő fohász. Üdv azoknak, akik téged segít ségül hívnak ; ments meg engem !

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

TIZENHATODIK LÁTOGATÁS.

Ha az emberek szenvedéseikben mindig az Oltáriszentséghez folyamodnának, bizonyára nem maradnának oly szomorú állapotban. Jeremiás próféta panaszkodva mondja (8, 22.): «*Nincs többé balzsam Galaádban ? vagy nincsen ott orvos ?*» A Galaádhegy Arábiában, melyben a gyógyerejű balzsam nagy mennyiségben találtatik, a tiszteletre méltó Beda szerint Krisztus Jézust ábrázolja az Oltáriszentségben, mint ki ezen szentségben minden szenvedéseinkre alkalmas gyógyszert kinál. Mintha mondaná az Üdvözítő: Miért panaszolkodtok Ádám gyermekei ! szenvedéseitek nagysága fölött ? Holott e szentségben azok ellen az orvost és gyógyszert feltalálhatjátok. «*Jőjjetek hozzám ; mindnyájan és én megnyugtatlak titeket.*»

Valamint Lázár testvére, úgy mondom én is neked, ó Jézusom : «Ime, akit te szeretsz, az beteg». Lelkem a bűntől meg van sebesítve ; de én hozzád jövök, ó isteni orvos ! hogy engem meggyógyíts. Te ezt megteheted, ha akarod. Gyógyítsd meg az én lelkemet ; mert ellened vétkeztem.

Húzz engemet egészen hozzád, ó legédesebb Jézus ! a te szeretetednek édes erejével. A te szereteted nekem kedvesebb, mint az

egész világ fölött való uralkodás. Semmi mást nem kérek, mint a te szeretetedet. Én csak kevéssel kínálhatlak meg, de én csak azért kívánnám a világ királyságait bírni, hogy azokról szeretetből irántad lemondhassak. Szeretetből irántad lemondok mindenről, amit bírok : atyámfiairól, kényelmemről, hajlandóságaimról, sőt még vigasztalásaimról is ; lemondok szabadságom- és akaratomról : neked akarom minden szeretetemet adni. Én szeretlek téged, végtelen kegyesség ! jobban szeretlek, mint magamat ; reménylem, hogy téged örökké szerethetlek.

Esdő fohász. Jézusom ! átadom magamat neked ; fogadj el engem.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Te, ó én királyném ! magad mondád szent Brigittának : «Valahányszor az ember vétkezik, ha igazán megjobbulva hozzám visszatér, azonnal kész vagyok őt elfogadni ; mert nem nézem bűneinek sokaságát, hanem akaratjának készségét. Nem késem sebeit ápolni és gyógyítani ; mert engem és pedig igazsággal, az irgalom Anyjának mondanak. «Ha te engemet meggyógyíthatsz és meggyógyítani kívánsz : úgy tekints rám, aki most hozzád

folyamodom. Gyógyítsd meg lelkemnek sok sebét ; mert ha te Fiadnak egy szót mondasz, meggyógyulok.

Esdő fohász. Ő Mária ! Légy könyörületes irántam.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

TIZENHETEDIK LÁTOGATÁS.

A lelkek, kik szeretnek, nem ismernek nagyobb örömet, mint ott lenni, hol szerelmük tárgyát találják. Ha Jézust igazán szeretjük, úgy ime, az ő jelenlétében vagyunk, mert Jézus az Oltáriszentségben lát és hall minket. Nincs neki mit mondanunk ? Vigasztalást kellene találnunk jelenlétében, és örvendenünk az ő dicsőségén és azon szeretet fölött, melylyel oly sok imádója az Oltáriszentségnek Jézus iránt viseltetik ; örvendenünk és kívánnunk kellene, hogy Jézust az Oltáriszentségben mindnyájan szeressék, és neki sziveiket feláldozzák. Legalább mi ajánljuk neki minden hajlandóságaikat ; ő legyen szeretetünk és minden kívánságaink tárgya. Salesius atya, a Jézus társaságából, szenvedéseiben megvigasztalódott, ha csak beszélhetett az Oltáriszentségről. Soha sem is szűnt meg annak látogatásától. Ha az ajtóhoz hívták, ha szobájába visszatért, ha ide vagy oda kellett mennie : mindezen különféle alkalmaknál iparkodott legalább egy pillanatra is szeretett Üdvözítőjét meglátogatni ; s azt lehetett észrevenni, hogy egy óra sem mult el, melyben Jézust az Oltáriszentségben meg ne látogatta volna. Azért érdemelte azt a kegyelmet, hogy Krisztus Jézusnak az Oltáriszentségben való valóságos jelenlétét védelmezve halt meg,

Ó, ha én oly szerencsés lehetnék ily módon meghalni ; ha én is védelmezhetném igazságát azon Szentségnek, mely által te, ó szeretetreméltó Jézus ! szereteted nagyságát irántunk oly nyilvánossá tetted ! De ó legédesebb Jézus ! te már annyi csodát míveltél e Szentség által, tedd meg most azt is, hogy én egészen tied legyek. Vonj engem egészen magadhoz. Adj erőt, hogy egész szívből szeresselek. Add e világ javait, akinek akarod ; én mindenkorra lemondok róluk, én csak a te szeretetedet kívánom, csak ezt akarom és egyedül ezt keresem. Soha sem akarok többé valami mást keresni, mint a te szeretetedet. Én szeretlek ó Jézus ! tedd meg azt, hogy én téged mindig szeresselek és hogy kívüled semmit, csupán téged szeresselek.

Esdő fohász. Én Jézusom ! mikor foglak téged igazán szeretni?

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Legédesebb királynő ! Mily szép azon név, melyet neked a téged szerető lelkek adnak : «Szeretetreméltó Anya ! Te valóban szeretetre méltó vagy ó édes királynője az én szivemnek. A te szépséged magát a te Istenedet is irántad való szeretetre indította. Sz. Bonaventura

azt mondja, hogy a te neved mindazoknak, kik téged szeretnek, oly kedvesen hangzik, hogy ha azt csak nevezik, vagy nevezni hallják is, fölébred, vagy növekedik bennök a kívánság téged szeretni. Illik tehát, ó én szeretetre legméltóbb Anyám! hogy szeresselek. De nem elég nekem téged csak közönségesen szeretnem ; én téged most a földön és egykor menynyekben Isten után, jobban akarlak szeretni, mint mindnyájan mások. Ha kívánságom igen merész, oka annak a te kedvességed és különös szereteted, mellyel irántam viseltettél. Fogadd el tehát ó Mária ! s annak jeléül, hogy te ezt kedvesen veszed, nyerd meg nekem Istentől a szeretetet, melyért kérlek ; mert minél jobban szeret valaki téged, annál jobban szereti az Istent is.

Esdő fohász. Szeretetre legméltóbb Anya! én szeretlek téged.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

TIZENNYOLCADIK LÁTOGATÁS.

A Jozafát völgyében Krisztus a dicsőség trónján fog megjelenni, itt az Oltáriszentségben a szeretet trónján van. Ha egy király, hogy szeretetét egy pásztor iránt kimutassa, annak falujában akarna lakni, csakhogy ez a pásztor minél többször meglátogathassa őt, és ha ez mégis a király kivánatát nem teljesítené, nem volna-e hálátlan ember?

Ó Jézusom! értelek: irántam való szeretetből vagy te itt az Oltáriszentségben jelen. Ha szabad volna, éjjel-nappal jelenlétedben maradnék. Ha az angyalok mennyekben, bámulva irántuk való szeretetedet, el nem fáradnak dicsőséged szemlélésében: úgy illik, hogy én, ki irántam való szeretetből látlak az oltáron, neked legalább azáltal törekedjem tetszeni,hogy irántam való szeretetedet és kegyességedet magasztaljam. «*Az angyalok szine előtt éneklek neked: imádkozom a te szent templomodban és hálákat adok nevednek a te irgalmadért és igazságodért.* (Zsolt. 137. 1—2.)

Ó Szentségben elrejtett Isten! ó angyali kenyér! ó isteni eledel! én szeretlek; de sem én, sem te nem vagyunk megelégedve az én szeretetemmel; mert még kevéssé szeretlek téged. Add, ó Jézusom! hogy annak, kit szeretek, szépségét és végtelen kegyességét megismerjem. Add, hogy szivem minden földi vonzódásról lemondjon és hogy a te isteni szeretetednek adjon helyet. Hogy én csak téged szeresselek és egészen veled egyesüljek, naponként lejössz mennyekből az oltárra; illik, hogy mostantól fogva semmi egyébre ne gondoljak, mint hogy téged szeresselek, téged imádjalak és neked tessem. Szeretlek teljes szivemből, szeretlek minden erőmből. Ha

szeretetemet meg akarod jutalmazni, ó én Istenem! nagyobbítsd azt bennem és tedd, hogy téged mindig jobban és jobban szeresselek és mindig jobban és jobban kívánjak neked tetszeni.

Esdő fohász. Jézus! én szerelmem, add, hogy téged szeresselek.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Valamint azon betegek, kik mindenkitől elhagyatva, csak még a nyilvános kórházban találnak menedéket: úgy vannak a legnyomorultabb bűnösök is. Ámbár mindenkitől elhagyatva, még sincsenek minden segedelem nélkül, mivel Mária irgalmassága gondoskodik róluk. Mert Isten a boldogságos Szűz Máriát a világnak adta, hogy ő, mint szent Vazul magát kifejezi, menedéke és kórháza legyen a bűnösöknek. Benne az Isten a bűnösök számára nyilvános betegházat nyitott: azért is sz. Ephrem Máriát bűnösök menedékének mondja.

Ha tehát én hozzád folyamodom, ó én királyném! bűneim miatt nem hagyhatsz meghallgatlanul. Igen, minél nyomorultabb vagyok, annál inkább számolhatok segedelmedre, mivel Isten úgy akarta, hogy te a bűnösök menedéke légy. Hozzád fordulok tehát, ó Mária! a te palástod alatt keresek oltalmat! te vagy menedéke a bűnösöknek és azért az én menedékem is, az én reményem

az örök életre. Ha te engem el nem fogadsz, hova forduljak azután?

Esdő fohász. Mária, én menedékem! ments meg, ments meg engem.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

TIZENKILENCEDIK LÁTOGATÁS.

Minden ember szivesen van kedves barátjánál. Nem kellene-e nekünk is e siralom völgyében szivesen lennünk legjobb barátunknál: annál, aki velünk a legnagyobb jókat teheti, s aki oly annyira szeret minket, hogy mindenkor velünk akart maradni? Az Oltáriszentségben oly sokáig, amint nekünk tetszik, mulathatunk Jézussal, megnyithatjuk neki szivünket, eléje terjeszthetjük szükségeinket, és kérhetünk tőle számunkra kegyelmeket. Mi egész bizalommal társaloghatunk e Szentségben az egek királyával.

József fölötte boldognak tartotta magát, midőn Isten az ő kegyelmével, mint azt a Szentirás bizonyítja, hozzá a tömlöcbe leszállott, hogy megvigasztalja. «*Lement vele a verembe, és a fogságban el nem hagyta őt.*» (Bölcs. 10, 13.) Mennyivel boldogabbak vagyunk mi, kik e nyomorult világban emberré lett Istenünket szüntelen birjuk: őt, ki valóságos jelenléte által nekünk egész életünkben oly nagy szeretettel és irgalommal segedelmünkre van!

Mily vigasztalására van az a szegény fogolynak, ha hű barátja őt meglátogatja, vigasztalja, bátorítja, neki segedelmére van és módokat keres sorsának könnyítésére. Hasonlóképen vigasztal minket a mi legjobb barátunk, Jézus Krisztus, ki e Szent-

ségben minket vigasztalva, így szól hozzánk: «Ime, én mindennap veletek vagyok; lássátok, én csupán azért szállottam le mennyekből e tömlöctökbe, hogy rajtatok segítsek, titeket megmentselek. Fogadjatok tehát el engem: egyesüljetek velem; maradjatok nálam, és a ti nyomoruságtokat érezni nem fogjátok, később bevezetlek titeket országomba, hol tökéletes boldogságot készítek nektek.»

Ő Isten, o megfoghatatlan szeretet! Mivel te minket ily nagy szeretetre méltatsz és hogy hozzánk közel lehess, oltárainkon maradsz: azért föltettem magamban, téged gyakran meglátogatni, hogy így, ahányszor csak lehet, édes jelenlétedben gyönyörködhessem. Ebben áll a mennyei szenteknek is az ő boldogságuk. Ő bár csak maradhatnék mindig itt, téged imádva s irántad szeretetre gerjedve. Hívj magadhoz te, ha lanyhaságból vagy sok foglalatosságaim miatt elmulasztanám téged meglátogatni; gyullassz bennem égő kívánságot, gyakran lenni a legszentebb Szentségben rejtett Istennél. Bár csak mindig szerettelek és mindig kedvedben lettem volna, szerelmes Jézusom! Vigasztal azonban engem az a gondolat, hogy nemcsak mennyekben, hanem még itt e földön is lesz időm téged szeretni. Erősen el vagyok tökélve, már egyszer megkezdeni. Igen, én akarlak téged igazán szeretni, téged, legfőbb jó, én szerelmem, én mindenem; én téged minden erőmből akarlak szeretni.

Esdő fohász. Én Istenem, segíts engem, téged szeretni!

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Sz. Bernardin azt mondja: «Bűnös! ne kételkedjél, hanem teljes bizodalommal folyamodjál e hatalmas királynéhoz, kinek kezeiben kegyelmet és irgalmat találsz; mert tudd meg, az ő kívánsága, veled jót tenni, nagyobb, mintsem a te óhajtásod az ő segedelme után. Én soha sem szűnöm Istennek hálát adni, hogy Máriát megismertette velem.»

Mily nyomorult volnék, ha téged, ó Mária! nem ismertelek, ha téged elfelejtettelek volna! Mily rossz lábon állna akkor üdvösségem dolga. Magasztallak téged én Anyám! szeretlek téged, bízom benned és átadom neked egészen magamat.

Esdő fohász. Ó Mária! boldog az, aki téged ismer és tebenned bízik.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HUSZADIK LÁTOGATÁS.

«*Az napon kútforrás nyilik meg Dávid házának, és Jeruzsálem lakóinak a bűnösnek megmosására.*» (Zak. 13, 1.) Jézus az Oltáriszentségben, ez az a prófétától megjövendölt forrás, melyhez mindenki járulhat, és melyben mi, ahányszor akarjuk, lelkeinket a bűnöktől, melyekkel azt naponkint beszennyezzük, ismét tisztára moshatjuk.

Hol találhatnánk hathatósabb gyógyszert, ha hibáztunk, mint az Oltáriszentségben? Azért, én Jézusom! hozzád az Oltáriszentségben sietek én; annál is inkább, mert tudom, hogy e forrásnak vize nemcsak tisztít, hanem meg is világosít és erőt ád az esés ellen: erőt, örömmel szenvedni minden bajt; sőt tudom, hogy ez irántad való szeretetre gyullaszt minket. Tudom, hogy te engem azért vársz; és hogy azoknak látogatásait, kik téged szeretnek, ily kegyelmekkel jutalmazod. Én Jézusom! itt vagyok; tisztíts meg minden hibáimtól, melyeket ma elkövettem, bánom azokat, mert neked nem tetszenek, adj erőt, hogy ismét el ne essem, adj egyszersmind égő vágyat, hogy téged forrón szeresselek. Ó bár maradhatnék mindig közeledben, mint egykori hű szolgálód, Diaz Mária.

Diaz sz. Terézia idejében élt és az aviliai püspök engedelmével egy templom karzatán lakott, itt folytonosan az Oltáriszentség előtt imádkozott és azt szomszédjának nevezte. El sem is hagyta ezen helyet, csak ha gyónáshoz vagy szent áldozásra ment.

Ha a Jézus gyermekségéről nevezett sz. Ferenc, ki karmelita volt, templom mellett elment, hol Oltáriszentség tartaték, nem tartóztathatta magát, hogy azt meg ne látogassa; és azt szokta mondani: «Nem illik, hogy jóbarát, elmenvén barátjának háza mellett, ahhoz be ne köszöntsön és

legalább pár szót vele ne váltson.» Azonban ő meg nem elégedett pár szóval, hanem addig maradt szerelmes Üdvözítőjének jelenlétében, amíg csak lehetett.

Egyetlen és végetlen jóság! Te e Szentséget szerzetted, te ez oltáron maradsz, hogy szeresselek és azért adtál nekem szivet, mely képes téged forrón szeretni. De hogyan van, hogy én, hálátlan ember, téged nem szeretlek, hogy oly kevéssé szeretlek? Nem, az nem illik, hogy oly szeretetreméltó jóságot, mint te vagy, csak kevéssé szeressenek. Irántam való szereteted igen is megérdemli a viszontszeretetet. Te végetlen Isten vagy ; én pedig nyomorult féreg. Ha meghalok, ha irántad való szeretetből feláldozám is magamat, mégis ez mind semmi ahhoz képest, amit te tettél érettem, ki irántam való szeretetből meghaltál és ki érettem magadat naponkint az oltárokon áldozatul adod. Te akarod, hogy forrón szeresselek ; és én akaratodat teljesíteni kész vagyok ; állj mellettem én Jézusom! segíts, hogy szerethesselek és megtegyem, amit tőlem kívánsz, hogy megtegyem, amit óhajtasz.

Esdő fohász. Az én kedvesem enyém ; és én az övé vagyok.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Én édes, szeretetreméltó királyném! Mily nagy bizodalomra gerjeszti sz. Bernát azokat, kik te hozzád folyamodnak! Azt mondja ő, hogy te azoknak nem tekinted érdemeiket, akik téged segítségül hívnak; hanem hogy te kivétel nélkül mindnyáján segítesz, kik hozzád folyamodnak. Mivel azért te, ha segítségül hívlak, kegyesen tekintesz le rám, halljad, miért kérlek téged. Ime, én szegény bűnös vagyok, ki a poklot megérdemeltem: de én meg akarom magamat jobbítani; szeretni akarom az Istent, őt, kit oly gyakran megbántottam; átadom magam a te szolgálatodra, ámbár még oly nyomorult vagyok is; segítsed azt, aki már nem önmagáé, hanem a tied.

Esdő fohász. Mária! tied vagyok; ments meg engem!

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HUSZONEGYEDIK LÁTOGATÁS.

«*Ahol a test vagyon, odagyülnek a sasok is.*» (Luk. 17, 37.) A szentek közönségesen itt a test alatt Krisztus Jézust értik; a sas alatt pedig azon lelkeket, kik már e világ iránt nincsenek vonzódással. Valamint a sas, úgy az e földi dolgok fölé emelkedettek is, csak az ég felé szárnyalnak; mivel gondolataik- és hajlandóságaikkal szüntelen fölfelé sóvárognak, föl a mennybe, mely már itt a földön

lakásuk lett. Itt, hol Krisztus az Oltáriszentségben jelen van, találják e lelkek az ő paradicsomukat, és sohasem unnak bele, az ő jelenlétében maradni. Sz. Jeromos azt mondja: a sas, ha messziről táplálékot érez, azt azonnal fölkeresi; így kell nekünk is futnunk, repülnünk Krisztushoz az Oltáriszentségben, mivel ő ebben lelkünknek legüdvösebb táplálékával kínál minket. Azért a szentek e siralom völgyében, mint a szomjas szarvasok, siettek a paradicsomnak eme forrásához.

Alvarez Boldizsár atya szórakoztató foglalkozásai közt gyakran tekintett azon táj felé, hol tudta, hogy Oltáriszentség van, sűrűn látogatta azt, és néha egész éjjeleket töltött előtte. Sírnia kellett, ha meggondolta, hogy a világ nagyjainak palotái tömve vannak emberekkel, kik oly embernek, kitől csak hirt és földi javakat várhatnak, bókolnak és udvarolnak, s hogy a templomok oly üresek, melyekben pedig az ég és föld Ura lakik, ki végetlen gazdag lévén örök kincsekben, nálunk e földön a szeretet trónján jelen van. A szerzetes-papokat fölötte boldogoknak tartá, azért, hogy ahányszor akarják, éjjel és nappal, tulajdon házaikban, ezen nagy Urat meglátogathatják; ily szerencsében a világban élők nem részesülnek.

Mivel tehát, te ó édes Üdvözítőm! nem tekintve bűneimet és végetlen szeretetedet iránt való hálátlanságomat, engem mégis kegyesen magadhoz hívsz, nem csüggedek el nyomorúságomban. Ime jövök és hozzád közeledem, változtass meg engem, űzz ki szivemből minden szeretetet, mely valami

másért és nem te éretted buzog, űzz ki minden kívánságot, melyek neked nem tetszenek, minden gondolatot, melyek nincsenek rád irányozva. Én Jézusom, én szerelmem, én mindenem, egyedül neked akarok tetszeni s örömet szerezni, egyedül te érdemled egész szeretetemet, egyedül téged akarlak egész szivemből szeretni! Add, hogy mindenről lemondjak és egészen neked adjam magamat által, tedd meg, hogy veled oly szoros kapcsolatban legyek, hogy sem itt a földön, sem ott a mennyekben, tőled el ne szakadhassak.

Esdő fohász. Legédesebb Jézus! ne engedd, hogy tőled elszakadjak.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Karthausi Dienes Máriát mindazon bűnösök szószólójának nevezi, kik hozzá folyamodnak.

Mivel tehát, Istennek sz. Anyja! neked hivatalod, a legistentelenebb bűnösöket is, kik hozzád menekülnek, védelmezni; tekints le rám is, ki most lábaidhoz borulok és villanovai sz. Tamással azt kiáltom: «Teljesítsd szerelmes szószólóm! hivatalodat és fogd pártomat». Igaz, hogy igen is sokáig éltem az Isten iránt hűtelenül, kit folytonosan bántottam, nem ügyelve sok jótéteményére és sok

kegyelmére, melyeket nekem nyujtott, de már ez megtörtént! Te azonban még segíthetsz rajtam, mert az Isten megbocsát nekem, az Isten üdvözít engem, ha kérésemet eléje terjeszted s ha te oltalmazasz engem.

Esdő fohász. Szeretett Anyám! neked kell engem megmentened.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HUSZONKETTEDIK LÁTOGATÁS.

Az énekek énekében említett menyasszony keresté szerelmesét; és midőn sehol sem találá, kérdezé: «*Láttátok-e, kit az én lelkem szeret?*» (Ének. 3, 3.) Akkor Krisztus Jézus még nem jött a földre; de ha oly lélek, mely Jézust szereti, most keresi őt, az Oltáriszentségben mindenkor feltalálhatja. A tisztelt Avila azt szokta volt mondani, hogy nem lehet szentebb helyet találni s kivánni, mint a templom, melyben Oltáriszentség tartatik.

Ó végetlen szeretete az én Istenemnek, te végetlen viszontszeretetet érdemelsz! Mint lehetséges az, hogy te, ó Jézusom! magadat oly mélyen megaláztad, miszerint, hogy velünk egyesülhess, a kenyér színe alatt köztünk maradni akartál. Ó megtestesült Ige, a te alázatosságod végetlen, mert végetlen a te szereteted. Miképen lehetséges, hogy téged egész szivemből nem szeretlek, holott tudom, mit tettél te, hogy szeretetemet megnyerhessed?

Én szeretlek és azért inkább keresem a te tetszésedet,mint hasznomat vagy enakaratom teljesítését. Minden örömöm az legyen, neked én Jézusom, én Istenem, én szerelmem! tetszeni.

Gyullassz bennem égő kívánságot, szüntelen előtted, a Szentségben rejlő Istenem előtt tartózkodni, téged magamhoz venni, veled társalogni. Hálátlan volnék, ha az oly édes és szeretetteljes meghívások engem hozzád nem vonzanának. Semmisíts meg bennem, ó Uram! minden hajlandóságot a teremtett dolgokhoz, mert te, ó én Teremtőm! egyedül te akarsz kívánságaimnak és szeretetemnek tárgya lenni. Szeretlek téged szeretetre legméltóbb jóság, én Istenem! Semmit sem keresek, csak téged! Nem azt akarom, ami nekem tetszik, hanem csak azt és megelégszem vele, mi neked tetszik. Fogadd kegyesen, ó Jézusom! jó akaratát egy bűnösnek, ki téged szeretni kíván. Segíts malasztoddal, és tedd meg, hogy aki eddig nyomorult szolgája voltam az ördögnek, mától fogva szerencsés szolgája legyek szeretetednek.

Esdő fohász. Szeretlek téged ó Jézus! te legfőbb jó; inkább, mint minden javakat.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Legédesebb királyném, szeretett anyám, Mária! ime én hatalmas Fiad ellen fellázadtam, de töredelmességgel vetem magamat lábaidhoz, hogy számomra bocsánatot eszközölj. Nem mondhatod, hogy ez neked lehetetlen, mert sz. Bernát téged bocsánat-eszközlőnek nevez és tőled kell mindnyájának, kik veszedelemben forognak, segedelmet várni; mivel sz. Ephrem az elesettek istápjának mond téged. Ó én királyném! ki foroghat nálamnál nagyobb veszedelemben, aki Istenemet elvesztettem és aki arról bizonyos vagyok, hogy a poklot már megérdemeltem; de vajjon megbocsátott-e az Isten, nem tudom; én, ki őt újra megint elveszthetem! De te mindent megnyerhetsz nekem, tőled reménylek én minden jót: bocsánatot, állhatatosságot és mennyországot. Reménylem, hogy egykor mennyekben én leszek egyike azoknak, kik irgalmasságodat legjobban magasztalják. Ó Mária! segíts rajtam szószólásod által.

Esdő fohász. Mind örökké akarom Mária irgalmát hirdetni; mind örökké fogom azt hirdetni.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HUSZONHARMADIK LÁTOGATÁS.

Oly sok keresztény nagy fáradságnak és veszélynek teszi ki magát, hogy a Szentföldet, ama helyet meglátogathassa, hol szerelmes Üdvözítőnk született, ahol szenvedett és érettünk meghalt. Ime nekünk nem szükség oly messze utaznunk és magunkat oly sok veszélynek kitennünk, mert ugyanaz az Üdvözítő egészen közel van hozzánk és a templomban lakik, néhány lépésnyire házainktól.

Sz. Paulinus azt mondja, hogy ha a zarándokok boldogoknak érzik magukat, ha Üdvözítőnk jászolából vagy sírjából kevés port hozhatnak haza Jeruzsálemből; mennyivel buzgóbbaknak kellene nekünk lennünk a legszentebb Szentség látogatásában, melyben ugyanaz a Krisztus Jézus személyesen jelen van, minthogy azt minden nagy fáradság és veszély nélkül megtehetjük? — Egy szerzetesnő, kit Isten az Oltáriszentség iránt nagy szeretetre gyullasztott, egyik levelében többi között a következőket irta: «Én meggyőződtem, hogy minden jót, amivel bírok, az Oltáriszentségnek köszönhetek. Én magamat egészen a Szentségben elrejtett Istenemnek áldoztam fel. Tudom, hogy számtalan kegyelmekben csak azért nem részesíttetnek az emberek, mivel azokért az Oltáriszentséghez nem folyamodnak. Megismertem, mily nagy Üdvözítőnk vágya, malasztjait az Oltáriszentségben kiosztani. Ó nagy titok! ó legszentebb Ostya! Hol mutatja Isten az ő mindenhatóságát inkább, mint ezen Ostyában? Ezen Ostyában mindent feltalálunk, mit az Isten valaha érettünk tett! Nem kellene már az üdvözültek sorsát mennyekben irigyelnünk; mivel mi a földön ugyanazon Istent még csodálatosabb módon bírjuk. Azon legye-

tek, hogy azok, kiket ismertek, az Oltáriszentség iránti ájtatosságot buzgón gyakorolják. Azért szólok így felőle, mivel e Szentség engem egészen magamon kívül ragad; és nem tudok belefáradni, e Szentségről szólani, mely oly nagy szeretetet érdemel. Nem tudom, mit nem tehetnék mindent Jézusért az Oltáriszentségben». (Igy végződik a levél.)

Ó sz. mennyei szeráfok! kik az én és a ti Isteneteket, szeretettől lángolva környezitek, nem az irántok való szeretetből, hanem szeretetből én érettem, akarta az ég- és földnek e nagy királya magát e Szentségben nekünk ajándékozni. Engedjetek engem is, ti szerető angyalok! szeretettől lángolni, gyullasszatok föl szeretetetek tüzével,hogy így egyesülten dicsőítsük az Istent! Ó¦ Jézus! hagyd megismernem az emberek iránti szereteted nagyságát, hogy az ily nagy szeretet szemléletére a kívánság, téged szeretni, neked tetszeni, mindinkább növekedjék bennem. Szeretlek téged ó szeretetre legméltóbb Üdvözítő, mindig akarlak szeretni és csak azért, hogy neked tessem.

Esdő fohász. Én Jézusom! hiszek tebenned; reménylek benned; szeretlek téged; egészen neked adom magamat.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Sz. Bonaventura téged, szeretetreméltó Szűz! árvák Anyjának nevez; sz. Ephrem

pedig az árvák oltalmának. Ó! az e segedelemre szorult árvák, nem a szegény bűnösök-e, kik az Istent elvesztették? Szentséges Szűz Mária! én hozzád folyamodom, mint ki Atyámat elvesztettem. De te Anyám vagy; neked kell engem segíteni, hogy Őt ismét megtalálhassam. Nagy szükségemben téged hívlak segítségül. Vigasztalanul akarsz-e magadtól elbocsátani? «Nem», mondja III. Ince pápa; «mert ki az, aki hívta őt segítségül és meg nem hallgattatott? kicsoda veszett el valaha, ki nálad segedelmet keresett? Csak aki hozzád nem fordul, az vesz el!» Eszközöld ki tehát nekem azt, ó én királyném! ha üdvösségemet akarod, hogy szüntelen hozzád folyamodjam és irántad nagy bizalommal legyek.

Esdő fohász. Szűz Anya Mária! add, hogy nagy bizodalmam legyen benned.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HUSZONNEGYEDIK LÁTOGATÁS.

«*Bizonyára elrejtett Isten vagy.*» (Izai. 45, 15.) Az isteni szeretetnek semmi más művében sem tünik oly világosan ki ez igék igazsága, mint az imádandó Oltáriszentség titkában, hol a mi Istenünk egészen el van rejtve. Midőn az örök Ige testté lett, elrejté istenségét és mint ember jelent meg a földön; de midőn e Szentségben jelent meg köztünk, még emberiségét is elrejté, mondja sz. Bernát, és

Jézus csak kenyérnek látszik lenni, hogy megmutassa, mily nagyon szeret minket. Rejtve van az Istenség, rejtve az emberiség, csak végetlen szeretete nyilvános.

Ha az emberek iránt való határtalan szeretetedet meggondolom, ó isteni Üdvözítő! egészen magamon kívül ragadtatom és nem tudom már, mit mondjak hozzá. E Szentségben, irántunk való szeretetből, elrejted isteni fölségedet, lealacsonyítod dicsőségedet, elenyészted és megsemmisíted bizonyos tekintetben isteni életedet. Úgylátszik, csak azért maradsz az oltárokon, hogy az embereket szeressed és nekik szereteted jeleit adhassad. De mikép hálálják meg ezt neked ó Istennek nagy Fia! Ó Jézus! engedd megmondanom, te az embereket nagyon is szereted, mert azok jóllétét saját becsültetésednek is eléje teszed. Nem tudtad-e, mennyi meggyalázásnak teszed ki magadat szeretetednek e zálogában? Én tudom és te magad legjobban tudod, hogy legtöbb ember téged nem imád és nem ismer téged e Szentségben annak, aki valóban vagy. Tudom, hogy az emberek gyakran a szentelt ostyát lábaikkal tapodták, a földre, vízbe és tűzbe dobták. Sőt még legnagyobb része azoknak is, akik benned hisznek, ó Isten! ahelyett, hogy e megbántásokat imádásaik által ismét jóvátennék, téged újra

megbántanak a templomban való illetlen viseletök által ; vagy magadat hagynak az oltáron, olykor az égő lámpa s minden egyéb illő dísz nélkül.

Bárcsak, édes Üdvözítőm ! könnyeimmel, sőt véremmel moshatnám tisztára ama szerencsétlen helyeket, hol szeretetteljes szived, az Oltáriszentségben ily módon megsértetett. De ha ezt nem tehetem, legalább gyakran meg akarlak látogatni, én Üdvözítőm és téged imádni ! amint azt most teszem, hogy a megbántásokat jóvátegyem, melyeket ez isteni titokban kell szenvedned. Fogadd el, mennyei Atya ! e csekély megtiszteltetést, melyet ma neked a legnyomorultabb ember ad, hogy azon megbántásokat jóvátegye, melyeket isteni fiad az Oltáriszentségben szenvedett ; fogadd azt el, egyesítve azon végtelen tisztelettel, melyet neked Krisztus a keresztfán és az Oltáriszentségben naponkint ad. Bárcsak azt tehetném, ó én, e Szentségben elrejtett Jézusom! hogy minden ember szeretetre gyulladna az Oltáriszentség iránt.

Esdő fohász. Ó szeretetre legméltóbb Jézus ! tedd, hogy az emberek mindnyájan ismerjenek és szeressenek téged.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Ó leghatalmasabb királyném! mily igen növekedik bizodalmam, ha örök üdvösségem iránt való félelmemben hozzád folyamodom, és meggondolom, hogy te, ó Anyám! oly gazdag vagy malasztokban, hogy damascusi sz. János a malasztok tengerének, sz. Bonaventura pedig forrásnak nevez, melyben minden malaszt összefoly. Sz. Ephrem a kegyelmek és minden vigasztalás kútfejének, sz. Bernát valamennyi javak bőségének mond téged. Növeszti bizodalmamat irántad az is, ha meggondolom, mily hajlandó vagy másokkal jót tenni, s hogy megbántódol, mint sz. Bonaventura mondja, ha téged kegyelemért nem kérünk. Ó leggazdagabb, legbölcsebb és legkegyesebb királyné! tudom, hogy jobban ismered lelki szükségeimet, mint én, és hogy engem jobban szeretsz, mint én szeretni tudlak, ó halljad hát, miért kérlek ma. Nyerd meg nekem ma azon kegyelmet, melyről tudod, hogy legnagyobb szükségem van rá; ha ezt nekem Istentől megnyered, megelégszem.

Esdő johász. Én Istenem! add nekem azt a kegyelmet, melyet Mária számomra kér.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HUSZONÖTÖDIK LÁTOGATÁS.

Sz. Pál dicséri Krisztus Jézusnak engedelmességét, és mondja, hogy ő *mennyei Atyjának engedelmes volt mint haláláig.* (Fil. 2, 8.) De Krisztus e Szentségben még többet tett; mert ebben nemcsak mennyei Atyjának, hanem még az embereknek is engedelmes akart lenni, még pedig nemcsak haláláig, hanem egész a világ végezetéig. Ő, az ég királya, az emberek akaratját követi; leszáll a földre, s az oltárokon marad, hogy itt az embereknek szolgáljon. *Ő nem mond ellent.* (Izai. 50, 3.) Ott mozdulatlanul marad, oda hagyja magát tétetni, ahová akarjuk: a szentségtartóba, hogy kitétessék, vagy az oltárszekrénybe (tabernaculumba), hogy ott elrejtessék. Oda hagyja magát vitetni, ahová akarjuk: a házakba s az utcákra; megengedi magát a szent áldozásban kiosztatni akárkinek, legyen az igaz vagy bűnös Sz. Lukács azt mondja: míg Jézus a földön élt. Máriának és sz. Józsefnek engedelmeskedett; de ezen Szentségben épen annyi teremtménynek engedelmeskedik, ahány nap van a földön. «*Ő nem mond ellent.*»

Engedd, ó Jézusom szerelmes szive! ki forrása vagy minden szentségnek, kivált e szeretet szentségének, engedd, hogy én ma egész bizodalommal fordulhassak hozzád. Én ma neked épen annyi tiszteletet kívánnék adni, amennyit te magad e szentségben, templomainkban mennyei Atyádnak adsz. Tudom, hogy ez oltáron ugyanazon szeretettel viselte-

tel irántam, mellyel voltál, midőn a kereszten oly borzasztó kínok közt, magadat érettem áldozatul adtad. Világosítsd meg, ó isteni szív! azokat, akik téged nem ismernek. Szabadítsd meg, a te érdemeidért, vagy legalább vigasztald meg a tisztító-tűzben szenvedő lelkek közül azokat, melyek már most a tieid. Egyesülve mindazokkal, akik téged mennyben és a földön szeretnek. Imádlak és szeretlek téged! Jézus legtisztább szive! tisztítsd meg szivemet a teremtményekhez való minden ragaszkodástól és töltsd meg azt szeretetteddel. Bird, ó legédesebb szív, szivemet egészen és teljesen; úgy hogy mától fogva egészen tied legyek, és mindenkor mondhassam: «*Senki el nem szakaszthat az Isten szeretetétől, mely a mi Urunk Jézus Krisztusban vagyon*». (Rom. 8, 39.) Vésd, ó legszentebb szív! az én szivembe mindazon szenvedéseket, melyeket te annyi esztendőkig szeretetből irántam eltűrtél, hogy azokra gondolván, az e világon való szenvedéseket óhajtsam, vagy legalább szeretetből irántad békével tűrjem. Jézus alázatos szive! tégy engem alázatossá, mint te vagy. Jézus legszelidebb szive! tedd, hogy szelid legyek, mint te. Végy ki szivemből mindent, ami neked nem tetszik. Add, hogy én egészen neked ajánlam föl magamat, és hogy sem-

mit se akarjak vagy kívánjak, csak amit te akarsz. Szóval, tedd meg, hogy csak azért éljek, hogy neked engedelmeskedjem, téged szeresselek és neked tessem! Tudom, hogy én neked végetlen sokkal tartozom; mert igen is nagy szeretettel vagy irántam, és hogy csekélység volna, ha én irántad való szeretetből enmagamat föláldoznám is.

Esdő fohász. Ó Jézus szive! légy egyedüli ura az én szivemnek.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Sz. Bernát azt mondja: **Mária azon mennyei bárka, melyben, ha jókor folyamodunk hozzá, az örök kárhozat veszedelmétől megmentetünk. A bárka melyben Noé a vízözönkor magát megmentette, előképe volt Máriának. De Hesychius azt mondja: «Mária nagyobb és erősebb bárka, mint amaz, melyben csak kevés ember és állat menekülhetett; mert Mária mindazokat, kik palástja alá futnak, elfogadja és üdvösségöket biztositja».**

Ó mily szegények és nyomorultak lennénk mi, ha Máriánk nem volna? S mégis oly sokan elvesznek. Honnan van ez, szeretett királyné? Mivel ezek nem folyamodnak hozzád. Mert ki veszett el valaha, ki tehozzád fordult?

Esdő fohász. Szentséges Szűz Mária! esz-

közöld ki, hogy minden ember szüntelen hozzád folyamodjék.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HUSZONHATODIK LÁTOGATÁS.

«*Örvendezz és dicsérd, Sion lakossága! mert nagy Izrael Szente közepetted.*» (Izai. 12, 6.) Isten! mily örömet kellene éreznünk, mily élénk reményés szeretettel kellene lelkesülnünk, ha meggondoljuk, hogy hazánkban, templomainkban, közel házainkhoz a mi Istenünk lakik és él a legszentebb Oltáriszentségben. Ő, ki a szenteket mennyekben jelenlétével boldogítja, ő, ki maga a szeretet! Mert sz. Bernát azt mondja: «Nemcsak hogy szeret, de ő maga a szeretet». E szentség nemcsak jele a szeretetnek, hanem maga a szeretet, ugyanazon Isten, ki a teremtmények iránti végetlen szereteténél fogva, szeretetnek neveztetik; és valóban az is. «*Az Isten szeretet.*» (Ján. 1, 4, 8.)

De hallak panaszkodni a Szentségben rejtett Jézusom! «Én vendégetek voltam és ti el nem fogadtatok engem.» Igazad van, ó Uram! igazad van; én is azon háládatlanok számához tartozom, kik téged egyedül hagytak, és meg nem látogattak. Büntess, amint neked tetszik, csak ne érdemem szerint, tudniillik az által, hogy tőlem távozzál. Meg akarok jobbulni, nem akarok többé oly hálátlan lenni irántad. Mától fogva nemcsak gyakran meglátogatlak, hanem valahányszor csak tehetem,

nálad maradok. — Add kegyelmedet szerelmes Jézusom! hogy hozzád hű maradjak, és példám által másokat is rábírjak, hogy téged az Oltáriszentségben meglátogassanak. Hallom az örök Atyának szózatát: «*Ez az én szerelmes Fiam, kiben nekem jó kedvem telik*». (Máté, 17, 5.) Az Isten kedvét találja benned, és én nyomorult ne örvendjek-e azon, ha e siralom völgyében hozzád közel lehetek? Ő emésztő tűz! eméssz meg bennem a teremtmények iránt való minden hajlandóságot; mert egyedül ezek csábítanak engem irántad való hűtlenségre, egyedül ezek tartóztatnak vissza tőled. Te ezt megteheted, ha akarod: «*Uram! ha akarod, megtisztíthatsz engem*». (Luk. 5, 12.) Te már oly sokat tettél érettem; tedd meg még ezt az egyet: űzz ki szivemből minden szeretetet, melynek nem te vagy tárgya. Lásd, én egészen neked adom magamat; hátralevő életemnek minden napjait az Oltáriszentség szeretetének szentelem. Valamíg élek, te légy, ó Jézus! az Oltáriszentségben az én erőm, az én szerelmem, és ha meghalok, légy utiköltségem és vezérelj engem az örök boldogságba. Ezt reménylem, ó Jézus! Amen. Teljesítsd reményemet.

Esdő fohász. Mikor, ó Jézus! fogom látni szép arcodat?

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Te benned, ó szentséges Anya, Mária! találjuk mi föl a gyógyszert gyarlóságaink ellen, te benned találunk istápot erőtlenségünkben, azért is sz. Germán téged gyengeségünk erejének nevez. Te vagy az ajtó, mely nekünk nyittatott, hogy a bűn szolgaságából menekülhessünk, mondja sz. Bonaventura. Te benned találjuk föl a békét. Azért ugyanez a szent téged az emberek biztos nyughelyének mond. Te benned találunk az élet szenvedései közt könnyebbséget, azért Jusztiniáni sz. Lőrinc vándorlásunk vigasztalójának üdvözöl téged. Szóval, benned találjuk az Isten kegyelmét, s magát az Istent, mert sz. Bonaventura téged az isteni kegyelem trónjának nevez! és egy másik, Isten szolgája, sz. Proclus, hídnak mond, melyen az Isten, ki bűneink miatt távol volt tőlünk, hozzánk jön, hogy kegyelmével sziveinkben lakjék.

Esdő fohász. Ó Mária! te vagy az én erősségem, az én szabadítóm, békességem és üdvöm.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HUSZONHETEDIK LÁTOGATÁS.

Az anyaszentegyház az Oltáriszentségről való zsolozsmában így imádkozik: «*Nincs más ily nagy nemzet, melyhez oly közel járulnának az istenek, mint ami Istenünk jelen van minden könyörgésünknél*». (Móz. V. 4, 7.) Midőn a pogányok hallák, mit tett mindent Istenünk irántunk való szeretetében, fölkiáltának: «Ó mily nagy Isten, ez a keresztények Istene.» Ha a történetet olvassuk, azt látjuk, hogy ámbár a pogányok egészen tetszésök szerint formálták maguknak isteneiket, mégis, dacára annyi meséik- és sok isteneiknek, melyeket maguknak kigondoltak, egyet sem alkottak olyant, ki az embereket annyira szerette volna, hogy az, mint ami igazi Istenünk imádói iránt való szeretetét kimutatni és kegyelmével őket gazdagítani akarván, oly nagy csudát mívelt volna; szüntelen, éjjel és nappal, az emberek elrejtett társalkodója maradván azok oltárain, mintha pillanatra sem tudna tőlünk megválni. «*Emléket szerzett csodatetteinek.*» (Zsolt. 110, 4.)

Te tehát, ó legédesebb Jézus! a legnagyobb csudát kész voltál megtenni, csak hogy ama végetlen kívánságokat kielégítsed, hogy közel hozzánk, a mi jelenlétünkben maradhass. De mikép is lehetséges az, hogy az emberek jelenlétedet kerülik? Hogyan tudnak oly sokáig távol maradni tőled és téged csak úgy futólag, mentökben látogatni. Ha egy negyedóráig nálad maradnak, már egész örökkévalóságnak tetszik nekik e kis idő, az

unalom miatt, mely őket ott körülveszi. O mily nagy vagy te, én Jézusom türelme! Értelek, ó Uram! Türelmed nagy; mivel nagy az emberek iránt való szereteted: ez az, mely téged késztet, szüntelen köztünk háládatlanok közt maradni.

O én Istenem! amily végetlenek tökéletességeid, oly végetlen legyen irántadi szeretetem. O ne engedd, hogy ezután is, mint eddig, azokhoz tartozzam, kik szeretetedet hálátlansággal viszonozzák. Adj oly szeretetet, mely méltóságodnak és irántad való nagy tartozásaimnak megfeleljen. Volt idő, midőn én is unatkoztam jelenlétedben, mert nem szerettelek, mert kevéssé szerettelek. De ha segedelmeddel egyszer annyira mehetek, hogy téged igazán szeretlek, akkor majd nem fog nehezemre esni, éjjel-nappal az Oltáriszentség előtt tartózkodni. O örök Atya! a te egyszülött Fiadat mutatom be neked, fogadd el őt helyettem és adj nekem, érdemei tekintetéből, oly gyöngéd és lángoló szeretetet az Oltáriszentség iránt, hogy lélekben mindig oly templom felé legyek fordulva, melyben az Oltáriszentség tartatik, hogy szüntelen arra gondoljak és nyughatatlanul várjam azon időt, melyben előtted megjelenvén, veled társaloghassak.

Esdő fohász. Istenem! a Jézus szereteteért adj nekem az Oltáriszentség iránt nagy szeretetet.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Mária Dávidnak ama tornya, melyről a Szentlélek az Énekek énekében mondja, hogy: «*bástyákkal építtetett; ezer paizs függ arról, az erősök egész fegyverzete*». (Ének. 4, 4.) Oly torony, mely ezer erősségtől környeztetik, és ezer védőeszközt és fegyvert tart készen azok számára, kik hozzá menekülnek.

Te vagy hát, oh szentséges Szűz Mária! mint téged szent Ignác elnevez, legerősebb védelme azoknak, akik harcban állanak. O szerelmes királyném! mennyi megtámadást kell nekem ellenségeimtől szenvednem, kik engem az Isten kegyelmétől és a te oltalmadtól akarnak megfosztani. De te vagy az én támaszom: mert te nem vonakodol azokért harcolni, kik benned bíznak. Miért is sz. Ephrem azok védelmének nevez, kik te benned bíznak. Védelmezz meg tehát engem; harcolj mellettem, ki oly sokat reménylek tőled és benned helyezem bizodalmamat.

Esdő fohász. Mária! Mária! a te neved az én fegyverem.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HUSZONNYOLCADIK LÁTOGATÁS.

Mit fog tőlünk megtagadni az Isten, «ki még tulajdon Fiának sem kedvezett, hanem mindnyájunkért adta őt; hogyne ajándékozott volna övele mindeneket?» (Rom. 8, 32.) Mi tudjuk, hogy az örök Atya mindent, amivel bír, Jézusnak adott át. «*Az Atya mindent az ő kezébe adott.*» (Ján. 3, 35.) Adjunk tehát szüntelen hálákat a minket oly bensőleg szerető Istenünknek, az ő jósága, irgalma és bőkezűsége miatt; ki bennünket minden jóval és kegyelemmel gazdagított, midőn nekünk Jézust az Oltáriszentségben adta. «*Mindenben gazdagok lettetek általa; úgyhogy semminemű malaszt hijával nem vagytok.*» (Kor. I. 1, 5.)

Eszerint meg lehetek tehát győződve, ó emberré lett Ige! hogy, ha akarom, te enyém, egészen enyém vagy. De mondhatom-e én magamról is, hogy egészen tied vagyok, amint te ezt tőlem kívánod? Segíts, ó Jézus! és ne engedd, hogy a világ tanúja lehessen oly nagy hálátlanságnak, hogy tudniillik, midőn te kívánod, hogy tied legyek, én neked ellentalljak és tied lenni ne akarjak. Ne engedd, hogy ez úgy legyen; és ha egyébkor volt is rá eset, ne engedd ismét megtörténni. Ma erősen el vagyok határozva, magamat neked egészen föláldozni, hogy most és az örökkévalóságban életem, gondolataim, akaratom, cselekedeteim, szenvedéseim neked legyenek szentelve. Ime én egészen tied vagyok, mint

egy áldozat, mely már neked bemutattatott, minden teremtményről lemondok és föltétlenül átadom magamat neked. Vajha fölemésztenének szereteted lángjai. Nem akarom, hogy a teremtmények ismét részesüljenek szivemben, mint valaha. A szeretet, mellyel irántam viseltettél, midőn én még nem szerettelek, reménylenem engedi, hogy most, midőn igazán szeretlek és szeretetből neked magamat egészen átadom, bizonyára nem fogsz magadtól eltaszítani.

Én ma neked, oh mennyei Atya ! feláldozom a te szerelmes Jézusod szivének minden erényét, cselekedetét és hajlandóságát. Fogadd el ezeket helyettem és az ő érdemeiért, melyek egészen enyémek, mert nekem adtad, nyujtsd nekem azon malasztokat, melyeket Jézus számomra kíván. Jézus érdemei által adok neked hálát minden irgalmasságodért, melyet velem cselekedtél ; az ő érdemeivel teszek én neked eleget minden bűneimért ; ez erdemekért reménylek én minden kegyelmet, bocsánatot, állhatatosságot, a mennyországot és kiváltképen a legnagyobb kegyelmet, a te szeretetedet. Tudom, hogy egyedül én vagyok az, ki e kegyelmek megnyerését gátolom ; segíts e bajon is, kérlek a Jézus nevében, ki megigérte : «*Hamit kérendetek az Atyá-*

tól az én nevemben, megadja nektek». (Ján. 16, 23.) Te ennélfogva tőlem ezt meg nem tagadhatod. Én semmi mást nem kívánok, Uram! mint téged szeretni, magamat egészen neked átadni. Szeretetedet nem akarom már többé, mint valaha, hálátlansággal viszonozni. Oltalmazz és hallgass meg engem, add, hogy ma egészen neked adjam magamat, soha nem szünvén téged szeretni. Szeretlek téged, én Istenem! szeretlek, végetlen Jóság! szeretlek téged én szerelmem, mennyországom, kincsem, életem és mindenem.

Esdő fohász. Én Jézusom! én mindenem! te akarod, hogy tied legyek; én is egészen tied akarok lenni.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Mily könnyebbséget találok én nyomorúságomban, mily vigasztalást bajlódásimban, mily erősséget a kisértetek közt, ha terád gondolok legédesebb Anya Mária! vagy ha segítségül hívlak téged! Igazatok van menynyei szentek! ha ti sz. Ephremmel az én királynémat a szorongatottak kikötőjének mondjátok; igazatok van, midőn sz. Bonaventurával úgy szólotok: «Te segítesz nyomorúságunkon, te vagy vigasztalója az ügye-

fogyottaknak ; te törlöd le könnyeinket». Vigasztalj engem, ó Mária! mert vétkeim egészen eltorzítottak engem. Ellenségeim keményen szorongatnak, jó erkölcseim nincsenek, az Isten szolgálatában pedig fölöttébb hideg vagyok. Vigasztalj engem és tedd meg, hogy új életet kezdjek, oly életet, mely isteni Fiadnak és neked kedves legyen.

Esdő fohász. O Anyám Mária! változtass engem új emberré. Te ezt megteheted imádságod által.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HUSZONKILENCEDIK LÁTOGATÁS.

«*Az ajtónál állok és kopogok.*» (Titk. jelen. 3, 20.)

O szeretett Pásztor! ki juhaid iránt való szeretetből nemcsak egyszer a keresztfán értünk meghaltál, hanem oltárainkon elrejtve, ez isteni Szentségben, a mi közelünkben akartál maradni, hogy szivünk ajtaján gyakran zörgethess és oda magadnak bemenetelt szerezz, mily szerencsés volnék én, ha közelléted méltányolni tudnám, mint sz. jegyesed az Énekek énekében, ki felkiáltott: «*Ami után kívánkoztam, annak árnyékában ülök*». (Ének. 2, 3.)

Ha én téged szeretnélek, de igazán szeretnélek, szeretetre legméltóbb Szentség! akkor

én éjjel-nappal nálad az oltár előtt kívánkoznám lenni, közel hozzád, ott a kenyér és bor színe alá rejtett Fölség árnyékában, ott találnám föl ama boldogságot és megelégedést, melyet a téged szerető lelkeknek osztasz. Húzz magadhoz a te szépséged és végetlen szereteted fényessége által, melyet e Szentségben nyilatkoztatsz. «*Vonj engem s utánad futunk, keneteid illatjára.*» (Ének. 1, 3.)

Add, ó én Üdvözítőm, hogy a világ minden teremtményeiről és örömeiről lemondjak és hozzád, ki a legszentebb Szentségben rejtezve vagy, siessek; «*mint az olajfa sarjadékai, asztalod körül legyek*». (Zsolt. 127.) O mily haladást tesznek az erény útján azon boldog lelkek, kik szeretettel térdelnek a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt! Szégyenlek, ó Jézus! oly szegényen, oly üresen és erények nélkül előtted megjelenni. Te azt kívánod, hogy aki tiszteletedre oltárod előtt megjelenik, üres kezekkel ne jöjjön. «*Ne jelenjen meg üresen az Úr előtt*». (Móz. V. 16, 16.) Mit tegyek tehát? Talán ne látogassalak meg többé? Nem, az neked visszatetszenék. Én nagy-szegényen jövök; remélvén, hogy te engem mindazon adományokkal, melyeket tőlem vársz, meg fogsz ajándékozni. Tudom, hogy te ezen Szentségben nemcsak azért vagy

jelen, hogy azokat, kik téged szeretnek, jutalmazzad; hanem jelen vagy, hogy a szegényeknek adományokat ossz. Kezdd hát ezt én rajtam ma, oh Uram! Imádlak téged, szivem királya! emberek kedveltje! nyájad iránt való szeretettől lángoló pásztor! Én szereteted trónjához közeledem most és mivel másom nincs, szivemet ajándékozom neked, hogy ez szeretetednek és sz. tetszésednek legyen szentelve. Úgy akarlak szeretni ezen szivvel, amint csak tudlak. Húzz magadhoz, csatolj szent akaratodhoz: hogy mától fogva teljes megelégedéssel mondhassam szerelmes tanítványoddal: «*Szereteted bilincseivel vagyok veled egyesülve*».

Egyesíts engem, ó Uram! egészen magaddal; add, hogy enmagamat elfeledjem és annyira mehessek, miszerint mindent, még magamat is elveszítsem, csakhogy téged megtalálhassalak, téged szüntelen szerethesselek. Szeretlek téged, ó Szentségben rejtett Jézusom! Hozzád csatlakozom, veled egyesülök, add, hogy téged megtaláljalak, hogy téged szeresselek és soha el ne hagyj többé engem.

Esdő fohász. Én Jézusom! veled megelégszem.

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Sz. Bernát Máriát biztos útnak nevezi, melyen az Üdvözítőhöz, a mennyországba juthatni.

Ha igaz, ó én királyném! mit eme szent rólad mond, hogy te vagy az, aki lelkeinket Istenhez vezeted: ó hát ne várd azt, hogy én magam közeledjem az Istenhez, hanem vigy karjaidon hozzá. Vigy te engem és ha ellenszegülnék, vigy erővel, vonzad lelkemet szeretetednek édesgetéseivel; kényszerítsd akaratomat, mely a teremtményekkel felhagyni nem akar; kényszeríts, hogy csak az Istent és szent akaratának teljesítését keressem. Mutasd meg a szenteknek a mennyekben mily hatalmas vagy te. Annyi sok csudád után, míveld még irgalmasságodnak e csudáját és vond azt, aki távol vala Istentől, egészen hozzá.

Esdő fohász. O Mária! te engem szentté tehetsz: én reménylem ezt tőled.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HARMINCADIK LÁTOGATÁS.

«*Miért rejted el orcádat?*» (Jób. 13, 24.) Jób félt, látván, hogy az Isten elrejti előle arcát; de nekünk nincs okunk félni, ha látjuk, hogy Jézus Krisztus az Oltáriszentségben fölségét elrejti: ez inkább bizalommal és szeretettel töltsön el minket.

Mert hogy bizodalmunkat nevelje és szeretetét kitüntesse, azért rejtezett Krisztus a kenyér színébe. Midőn az Isten e Szentségben arcát elrejti, ez által szeretetét mutatja ki; mert ki merészelne hozzá bizodalommal közeledni, s előtte kivánságait, hajlandóságait kinyilatkoztatni, ha ezen ég és föld királya, dicsőségének fényét az oltárokon kitüntetné?

Ó én Jézusom! mily szeretetteljes feltalálás volt az, hogy te az Oltáriszentségben a kenyér szinében akartál rejtőzni, hogy téged szeressünk és hogy azok, kik téged óhajtanak, feltalálhassanak! Igaza volt a prófétának, midőn az embereknek azt ajánlotta, hogy hirdessék az egész világon, mit nem tett mindent az Isten érettünk. «*Nyilatkoztassátok ki a népek között az ő cselekedeteit.*» (Izai. 12, 4.) Ó Jézusomnak szerelmes szíve! Te méltó vagy minden teremtményednek szivét bírni. Ó sziv, mely szüntelen szeretettől lángol; ó emésztő tűz! eméssz el engem egészen és adj nekem új életet, teljeset szeretettel és malaszttal. Egyesíts oly szorosan magaddal, hogy soha tőled el ne válhassak. Ó Jézus szive! mely nyitva állsz mindeneknek, kik, hozzád folyamodnak, végy föl engem. Ó Uram, ki a kereszten oly igen szomorú valál a világ bűnei miatt, önts belém igazi töredelmes bűnbánatot.

Tudom, hogy ezen isteni Szentségben ugyanazon szeretettel vagy irántam, milyennel voltál

a Kálvária-hegyen ; miért is forrón óhajtasz velem egészen egyesülni. Lehetne-e még tovább is szeretetednek és kívánságodnak ellentállanom? A te érdemeidért szerelmes Jézusom ! sebesíts meg engem és köss magadhoz : egyesíts egészen szíveddel. Ma eltökélem magamban, sz. malasztod segítségével neked, amint csak tehetem, kedvedet keresni ; lemondok minden emberi tekintetről, hajlandóságaimról, ellenszenveimről, gerjedelmeimről, kényelmeimről, mindenről, ami akadályoztathatna tetszésed megnyerésében.

Add, ó Uram ! hogy teljesítsem azt, amire most eltökéltem magamat és hogy mától fogva minden cselekedetemben, érzelmemben, hajlandóságomban, szóval mindenben neked tessem. Ó én Istenem szeretete ! írts ki szivemből minden más szeretetet. Ó Mária ! én reményem, te az Istennél mindent kieszközölhetsz, nyerj nekem malasztot, hogy halálomig híven szolgáljam az Úr Jézust, őt, ki engem végtelenül szeret. Amen. Igy reménylek én : így legyen most és mindörökké.

Esdő fohász. Ki szakíthat el engem a Krisztus Jézus szeretetétől?

(Lelki áldozás, mint a 12. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Sz. Bernát állítja, hogy Mária szeretete irántunk már nagyobb és hathatósabb nem is lehetne, mint amilyen valóban; és hogy szüntelen könyörülettel van szenvedéseinkben és segít bennünket hatalmával.

Mivel tehát, ó királyném! teljes vagy hatalommal és szeretettel, azért te mindenkit kívánsz megmenteni, s tudsz is mindnyáján segíteni. Kérlek téged és soha sem szűnöm, a jámbor Blosiussal ekkép esedezni: «Ó én királyném! állj mellettem a harcban; erősíts, ha csüggedek». Ó szentséges Szűz Mária! segíts remítő harcomban, melyet a pokollal ki kell állanom; és ha látod, hogy közel vagyok az eléséshez, nyujtsd kezedet és hatalmas segedelmet. Ó Istenem! mennyi kísértetet kell nekem még halálomig kiállanom! Ó ne engedd Mária, én reményem, menedékem, istápom! hogy az Isten kegyelmét újólag elveszítsem. Fölteszem magamban most erősen, minden kísértetben azonnal hozzád folyamodni s téged szólítlak:

Esdő fohász. Segíts meg, Mária segíts!

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

HARMINCEGYEDIK LÁTOGATÁS.

Mily szép látvány lehetett az, midőn édes Üdvözítőnk egykor, az utazástól fáradtan, tele kegyesség- és szeretettel egy kútnál leült és a szamariai asszonyra várakozott, hogy azt megtérítse és örökké üdvözítse. «*Jézus odaüle a kút fölé.*» (Ján. 4, 6.) Hasonló módon cselekszik ő most naponkint velünk: ő leszáll mennyekből oltárainkra, s ott mint megannyi kegyelmi kutaknál várja azokat, kik vele társalogni akarnak. Ott meghívja őket, hogy őt legalább egykét percre látogassák meg, hogy lassankint mindig jobban magához hódíthassa őket. Úgy tetszik, mintha Krisztus minden oltárnál, melyeken tartózkodik, így szólana hozzánk: Miért kerülitek jelenlétemet, ó emberek? Miért nem jöttök, és miért maradtok távol tőlem, holott én titeket oly bensőleg szeretlek, és csupán a ti javatokért vagyok itt egészen megalázva jelen? Miért féltek? Még nem itélni jöttem e földre: nem, én a szeretet szentségében rejtve vagyok, hogy mindenkivel jót tegyek és mindnyáját üdvözítsem, akik hozzám folyamodnak. «*Nem jöttem, hogy e világot megitéljem, hanem hogy üdvözítsem e világot.*» (Ján. 12, 47.) Gondoljuk meg, hogy valamint Krisztus Jézus mennyekben szüntelen él, érettünk esedezvén (Zsid. 7, 25.): úgy hasonlóképen az Oltáriszentségben, az oltárokon éjjel-nappal szószólónk ő, s magát mennyei Atyjának áldozatul nyujtja, hogy nekünk irgalmat és számtalan kegyelmet nyerjen. Azért mondja a jámbor Kempis Tamás is, hogy Krisztushoz az Oltáriszentségben büntetéstől való félelem nélkül, mint a barát jó barátjához járulunk.

Mivel tehát megengeded, azért én elrejtett

királyom és Uram! bizodalmasan nyitom meg előtted szivemet. Ő Jézusom, ó szerelmese az én lelkemnek! én igen is jól tudom azt, mily nagy méltatlanságot szenvedsz az emberektől. Te szereted őket és ők téged nem szeretnek. Te csak jót teszesz nekik és ők megvetnek. Te magad jössz eléjök, hogy velök társaloghass: de ők nem akarnak téged hallgatni. Te kegyelmeddel kínálod őket és ők visszautasítják azt. Ő én Jézusom! való igaz, hogy ezelőtt én is e háládatlanokhoz tartoztam, kik neked visszatetszettek. Ez való igaz, ó én Istenem! De én meg akarok javulni, én életemnek még hátralevő napjait arra használandom, hogy neked, amennyire csak kitellik tőlem, tetszhessem és irántadi megbántásaimat minden igyekezettel jóvá tehessem. Nyilatkozzál, ó Uram! mit kívánsz tőlem, és én föltétlenül mindent meg akarok tenni. Ismertesd meg velem akaratodat azok által, akik nekem parancsolnak, s reménylem, hogy neked mindenben engedelmes leendek. Erősen elhatározva, fogadom ó Istenem! hogy mától fogva mindent megteszek, amiről tudom, hogy az neked tetszik, habár azért mindent, szülőimet, barátaimat, tekintélyemet, egészségemet, sőt életemet is el kellene vesztenem. Veszítsek el inkább mindent, csak

neked tessem. Szerencsés veszteség, melyet valaki azért szenved, mivel a te szivedet, ó lelkem Istene! megörvendezteti. Szeretlek téged, ó legfőbb jóság! mert te szeretetreméltóbb vagy minden más javaknál. Egyesítem árva, téged szerető szivemet, a szeráfok sziveivel, kik irántad való szeretettől lángolnak, egyesítem azt Mária és Jézus szivével. Szeretlek téged minden erőmből és csak téged akarlak szeretni, egyedül csak téged, mindörökké egyedül téged akarlak szeretni.

Esdő fohász. Én Istenem, én Istenem! egészen tied vagyok és te egészen enyém.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

Ima a Boldogságos Szűz Máriához.

Boldog Amadé mondja, hogy ami szentséges királynénk Mária, Istennél szüntelen szószólónk; és hogy hatalmas esedezését folytonosan érettünk nyujtja Istennek. Mert, úgymond, látja nyomorúságunkat és a veszélyeket, melyeken forgunk, és mint szerető Anya, könyörül rajtunk és segítségünkre jön.

Te látod hát most e pillanatban, ó szeretetre legméltóbb Anyám és szószólóm, mily nyomorult vagyok és mennyi veszedelemben forgok, és te könyörögsz érettem! Könyörögj tehát érettem, és addig ne is szünjél könyörögni, valamíg mennyekben az üdvö-

zültek közt nem látsz, hol neked örök hálákat mondandok. A jámbor Blosius azt mondja nekem, ó édes Szűz Mária! hogy Jézus után te legbizonyosabban eszközlöd üdvösségöket azoknak, akik téged híven szolgálnak. Kérlek ma azon kegyelemért, hogy halálomig hív szolgád maradhassak; hogy téged mennyekben dicsérhesselek; a mennyekben, hol bizonyos vagyok, hogy soha többé tőled el nem választanak.

Esdő jóhász. Ó Anyám Mária! eszközöld ki, hogy szüntelen a tied legyek.

(Következik a szokott ima, mint a 20. oldalon.)

Én kincsem Istenem! igen te enyém vagy,
Lelkem mit sem óhajt: egyedül utánad vágy.

Mim vagyon az égen és tekívüled mit akartam a földön?... szivem Istene: és osztályrészem az Isten mind örökké. (Zsolt. 72, 75.)

IMÁK

a Boldogságos Szűz Máriához, a hét minden napjára; hogy az ő közbenjárása által, a szükséges kegyelmeket megnyerjük.[1]

Vasárnapra.

Ima a bűnök bocsánatáért.

Te itt, én Istenemnek szeretett Anyja? lábaidnál nyomorult bűnöst látsz, ki hozzád folyamodik, és benned bízik. Nem érdemlem ugyan, hogy csak egy tekintetre is méltass; de tudom azt, hogy mivel isteni Fiad a bűnösök üdvözítéséért halt meg, te semmit sem óhajtasz inkább, mint rajtuk segíteni. Ó irgalom Anyja! tekints nyomorúságomra s könyörülj rajtam! Hallom, hogy téged mindnyájan, bűnösök menedékének, a kétségbeesettek reményének, az elhagyottak segítsé-

[1] VII. Pius római pápa 300 napi búcsut engedett, melyet naponként egyszer lehet megnyerni annak, ki ez imákat ájtatosan végzi; aki pedig egy hónapig ezt naponkint teszi, az a hónap bármelyik napján teljes búcsut nyerhet: ha azon meggyónik töredelmesen, ájtatosan áldozik, és az anyaszentegyház szándékára imádkozik.

gének mondanak. Ő légy tehát az én menedékem, az én reményem és segítségem is. Közbenjárásod által meg kell engem szabadítanod. Siess segítségemre a Jézus szerelméért ; nyujtsd kezedet egy nyomorultnak, ki bűneinek terhe alatt roskadoz és segedelmedet óhajtja. Tudom, hogy vigasztalásodra szolgál neked, ha egy bűnösön minden tehetségedből segíthetsz ; segíts tehát most rajtam, minthogy tudsz segíteni ! Vétkeim által elvesztettem az Isten kegyelmét és lelkemet kárhozatba döntöttem. Átadom most magamat a te kezeidbe ; mondd meg nekem, mit tegyek, hogy az Isten kegyelmébe visszajuthassak. El vagyok határozva, azonnal mindent megtenni, mit te nekem parancsolsz. Az Isten akarja, hogy hozzád forduljak ; ő akarja, hogy irgalmadért kérjelek, hogy ne csak sz. Fiad érdemei, hanem a te imádságod is segéljen és engem az örök kárhozattól megmentsen. Én tehát hozzád folyamodom, ó Mária ! Te oly sok másokért könyörögsz ; kérd én értem is Jézust. Mondd neki : bocsásson meg nekem, mert akkor bizonyosan megbocsát ; mondd, hogy te az én üdvösségemet kívánod : akkor bizonyosan meg fogok mentetni. Mutasd meg a világnak, mennyi jóval vagy azok iránt, kik benned bíznak. Amen. Igy reménylem, így legyen !

Hétfőre.

Ima az állhatatosság kegyelméért.

Ő egek királynéja! miután egy ideig nyomorult szolgája voltam az ördögnek, most mindenkorra a te szolgálatodra szentelem magamat és lekötelezem magamat, hogy egész életemben téged foglak tisztelni és neked szolgálni. Fogadj el tehát engem kegyesen és meg ne vess, amint azt érdemlettem. Ő Anyám! minden reményemet benned helyezem, tőled várom Isten után üdvösségemet. Dicsérem és magasztalom Istent, ki csupa irgalomból öntötte belém e bizodalmat irántad, mert én azt nagy biztosításnak tartom, hogy egykor üdvözülök. Én nyomorult előbb azért estem bűnbe, mivel elmulasztottam hozzád folyamodni; most reménylem, hogy az Isten nekem Jézus Krisztus érdemeiért és a te imádságodért megbocsátott. De én az Isten kegyelmét újra megint elveszthetem; és a veszély még meg nem szünt, ellenségeim még mindig leselkednek.

Ő mily sok kísértetet kell még legyőznöm! Ő legédesebb királyném! légy segedelmemre s ne engedd, hogy én újra a vétek szolgájává legyek! légy te mindig segedelmemre! Tudom, ha neked ajánlom magamat, te nekem

segítségemre leszesz és győzni is fogok segítségeddel, de csak attól tartok, hogy a bűnre kísértő alkalmak idején elmulasztom hozzád folyamodni, s ezáltal örökre elveszek. Kérlek tehát azon kegyelemért, hogy minden kísérteteimben téged hívjalak segítségül. Eszközöld ki nekem, hogy a pokol részéről való minden megtámadásban azonnal hozzád folyamodjam és felkiáltsak: «Segíts engem Mária, én Anyám! Ne engedd, hogy vétek által az Istent újólag elveszítsem».

Keddre.

Ima boldog halálért.

Ó Mária! milyen lesz az én halálom? Aggodalom és félelem fog el, ha vétkeimre, s egyszersmind amaz iszonyú pillanatra gondolok, mely az én örök boldogságom, vagy örök kárhozatom fölött határoz, ha életem utolsó órájára gondolok, melyre az itélet következik. Ó legédesebb Anyám, Mária! én minden reménységemet a Jézus Krisztus nevében és a te közbenjárásodban helyezem. Ó vigasztalója a szomorúaknak! ne hagyj el és vigasztalj nagy szükségemben, melyben akkor leszek. Ha már most is a lelkiismeret furdalása elkövetett bűneim miatt, az a fölött

érzett bizonytalanság, vajjon az Isten megbocsátotta-e azokat, a veszély ismét bűnbe eshetni, s az Isten itéletének szigorúsága, ha mondom, ezek már most is oly iszonyúan kínoznak, hát majd halálos órámban mit kell még kiállnom? Ó! tenélküled kétségbe kellene esnem. Nyerj tehát nekem szeretett királyném! mielőtt halálom órája bekövetkeznék, nagy fájdalmat bűneim fölött, s igazi, őszinte jobbulást és állhatatosságot az Isten szolgálatában. S ha életem végső pillanata el érkezett, segíts engem ó Mária, én reményem! ama nagy szükségemben, melyben akkor leendek. Erősits engem, hogy bűneim láttára, melyeket akkor az ördög szemeim elé állítand, kétségbe ne essem. Nyerd ki nekem azon kegyelmet, hogy akkor sűrűbben hívhassalak segítségül; hogy midőn lelkemet kiadom, a te és sz. Fiad neve legyen utolsó szava nyelvemnek. Arra is kérlek szeretett királyné (bocsásd meg merészségemet!), hogy te magad, mielőtt meghalok, vigasztalj meg engem jelenléted által. Hisz te e kegyelmet oly sokaknak szolgáid közül megadtad. Azért kívánom és reménylem azt én is. Igaz ugyan, hogy bűnös vagyok és nem érdemlek ily nagy kegyelmet; de én is szolgád vagyok, ki téged szeret és benned oly nagy bizodalmat helyez.

Ó Mária! az én szemeim téged utolsó órámban keresni fognak; add, hogy ne vigasztalás nélkül és hiába keressenek. Azonban, ha ily nagy kegyelmet nem érdemlek, légy legalább mennyből segítségemre, hogy az Isten iránt és te irántad szeretetre gyulladva hagyjam el ez életet, miszerint mennyekben örökké szerethesselek.

Szerdára.

Ima a pokoltól való megmentésért.

Ó szeretett királynéja az én szivemnek! köszönöm, hogy te engem, valahányszor bűneimért a poklot megérdemeltem, attól megmentettél. Volt oly idő, midőn én nyomorult bűnös, e borzasztó fogságra már elitéltettem; és ez itélet talán első halálos bűnöm után, melyet elkövettem, végrehajtatott volna rajtam, ha te, könyörületességből nem segítesz. Csupa kegyességből, anélkül, hogy azért kértelek volna, visszatartóztattad az Isten igazságát. De ezzel még meg nem elégedtél; hanem ezután szivem keménységét is legyőzted, és rábírtál, hogy benned helyezzem bizodalmamat. Ó mily nagy bűnökbe estem volna, annyi veszedelem közt, melyeknek ki valék téve, ha te, szeretetreméltó Anya! engem azon kegyelmek által, melyeket Istentől nekem

nyertél, meg nem oltalmazasz. Ó én királyném! ments meg ennekutána is a pokoltól. Mit is használna nekem eddigi irgalmad és pártfogásod, ha mindamellett mégis örökre elkárhoznám? Ha nem szerettelek is egy ideig, de szeretlek téged most, Isten után mindenek fölött. Ó ne engedd, hogy valaha tőled és az én Istenemtől, kitől közbenjárásodra oly nagy kegyelmet nyertem, ismét elforduljak.

Ó szeretetre legméltóbb királyné! ne engedd, hogy téged örökké a pokolban gyűlölnöm és átkoznom kelljen. Vajjon elnézhetnéd-e te, hogy egy a te szolgáid közül, ki téged oly forrón szeret, elkárhozzék? Ó Mária! mit felelsz te erre? Én bizonyosan elveszek, ha téged elhagylak; de vajjon ki merészelne téged elhagyni? Mikép felejthetném el azon szeretetet, mellyel irántam viseltettél? Ó én királyném! te már annyit tettél, hogy én üdvözülhessek, végezd be munkádat és ne szünjél meg segedelmemre lenni! Akarsz-e segíteni engem? De mit mondok? Ha te azon időben, midőn rád nem gondoltam, annyi jóval voltál, mennyivel inkább remélhetem azt most, midőn téged szeretlek és magamat neked ajánlom! Nem, bizonyára, ki neked ajánlja magát, az el nem vesz. Csak az vesz el, aki téged segítségül nem hív; ki ná-

lad menedéket nem keres. Ó én Anyám! ne hagyj engem magamra ; mert akkor bizonyosan veszedelembe ejtem magamat. Eszközöld ki nekem inkább azt, hogy mindig nálad keressek segedelmet. Szabadíts meg te engem, én reményem ; ments meg a pokoltól ; oltalmazz kivált a bűntől : mert csak ez kárhoztathat a pokolra.

Csütörtökre.

Ima a mennyországba juthatásért.

Ó mennyország királynéja! ki minden angyali karok fölött, Istenhez legközelebb vagy ; én szegény bűnös köszöntelek téged e siralom völgyéből : és kérlek, fordítsd hozzám irgalmasságodnak szemeit ; mert ahova te tekintesz, ott kegyelmeket terjesztesz. Nézd, ó szentséges Szűz Mária! mennyi veszedelem közt vagyok most ; és még mily nagyokba kerülhetek, míg élek, melyekben lelkemet, a mennyországot, az én Istenemet elveszthetem. De én, ó királyném! minden reményemet benned helyezem. Én szeretlek téged és sóhajtozom azon boldog pillanat után, melyben téged mennyekben látni és dicsérni foglak. Ó Mária! mikor lesz ama boldog nap, midőn neked lábaidhoz borulok ; midőn az én Uram-

nak Anyját, az én Anyámat, ki az örök kárhozattól való megmentésemre annyi gondot fordított, megpillanthatom? Mikor fogom azon kezet csókolni, mely engem a pokoltól annyiszór megmentett ; mely nekem még akkor is nagy kegyelmeket osztott, midőn vétkeimért megérdemlettem volna, hogy mindenki gyűlöljön és elhagyjon? Itt a földön, szeretett királyné! hálátlan voltam irántad, de ha mennyekbe jövök, akkor már többé nem leszek hálátlan ; akkor örökké oly igen foglak szeretni, amint csak telik erőmtől és akkor hálátlanságomat azáltal ismét fogom jóvátenni, hogy örökön örökké téged dicsőítelek és magasztallak. Mindenek fölött köszönöm az Istennek, hogy bennem oly nagy bizodalmat gerjesztett a Jézus Krisztus vére iránt és te irántad. Te neked kell engem megmentened ; neked kell engem bűneimtől megszabadítanod ; neked kell esedezésed által nekem megismerést és erőt eszközölnöd, az Isten akaratának teljesítésére ; neked kell engem mennyekbe vezérelned. Mindezeket remélték tőled hű szolgáid és egy sem csalatkozott. Nem ; én sem fogok csalatkozni. Ó Mária! Úgy lesz tehát : neked kell megtenned, hogy én üdvözüljek! Kérd a te sz. Fiadat Jézust, valamint én is most arra kérem őt, hogy keserves szenvedéseinek

érdemeiért, e bizodalmat tartsa meg és nevelje bennem, mert akkor bizonyosan üdvözülök.

Péntekre.

Ima a Jézus és Mária iránt való szeretetért.

Megismerem, ó Mária! hogy te a legnemesebb, legfönségesebb, legtisztább, legszebb, legkegyesebb, legszentebb, szóval szeretetre legméltóbb teremtmény vagy. Ó! csak mindnyájan ismernének és szeretnének téged, én királyném, úgy, amint te érdemled! Azonban vigasztal engem az, hogy mennyben és a földön oly sok boldog lélek van, kik kegyességedet és szépségedet szeretik! De mindenek fölött örvendek annak, hogy téged az Isten jobban szeret, mint minden angyalok együtt véve. Ó szeretetreméltó királyné! én szegény bűnös is szeretlek téged; de az én szeretetem igen hiányos és téged jobban és gyöngédebben óhajtalak szeretni. Ezt számomra neked kell kieszközölnöd; mert a hozzád való szeretet jele annak, hogy az örök életre megválasztattunk; e szeretet oly kegyelem, melyet az Isten csak azoknak ad, akiket üdvözíteni akar.

Egyszersmind megismerem azt is, ó szeretett Anya! mennyi hálával tartozom isteni Fiadnak, megismerem, hogy ő tőlünk véget-

len szeretetet érdemel. Azért is kell neked, ki semmit bensőbben nem óhajtasz, minthogy ő mindenkitől szerettessék, nekem azon kegyelmet kieszközölnöd, hogy Jézus Krisztus iránt nagy szeretettel viseltessem. Az Isten neked mindent megad, amit kívánsz; nyerd ki tehát nekem azon kegyelmet is, hogy oly szorosan csatlakozzam az Istenhez, hogy semmi se legyen képes engem tőle elválasztani. Én sem a világi javakat, sem tiszteletet sem gazdagságot nem keresek; hanem egyedül csak azt, ami neked legkedvesebb; tudniillik: az én Istenem szeretetét. Lehetséges volna-e, hogy te nekem oly kívánság teljesedését nem akarnád megszerezni, mely neked annyira tetszik? Nem; te már most segítesz engem; te már most könyörögsz érettem; ó könyörögj, könyörögj és addig meg se szünjél érettem imádkozni, valamíg mennyekben nem látsz, megmentve azon veszélytől, hogy Istenemet újra elveszítsem, hol biztos leszek őt, veled szeretett Anyám! egyesülve, örökké szerethetni.

Szombatra.

Ima Mária szószólásáért.

Ó szentséges Szűz Mária! megismerem, hogy sok kegyelmet nyertél már nekem; meg-

ismerem egyszersmind, hogy mindamellett mily hálátlan voltam irántad. Ámbár, én hálátlan, semmi kegyelmet sem érdemlek már, mégis az irgalmasságodban való bizodalmamat nem akarom elveszteni ; mert sokkal nagyobb a te irgalmad, mint az én hálátlanságom. Légy könyörületes irántam ó hatalmas szószólóm ! Minden kegyelmet te osztasz ki, melyeket az Isten nekünk nyomorultaknak nyujt. Az Isten azért tett téged oly hatalmassá, gazdaggá, jótékonnyá, hogy nyomorúságunkban segedelmünkre légy. Te a legnyomorultabbak és elhagyatottabbak szószólója vagy, ha hozzád fordulnak : légy tehát az én védelmem is, ki most neked ajánlom magamat. Ne mondd talán, hogy nehéz lesz üdvösségemet eszközölnöd ; mert a legnagyobb akadályok is könnyen legyőzetnek, ha te védelmezesz minket. A te kezeidbe teszem le Isten után örök üdvösségemet ; neked adom át lelkemet. Közel van a kárhozathoz ; neked kell azt közbenjárásod által megmentened. Én különös szolgáid közé akarok számíttatni ; el ne taszíts magadtól. Te keresed a nyomorultakat, hogy nekik segíthess ; ne hagyj el tehát egy szegény bűnöst, ki hozzád folyamodik. Tégy mellettem egy szót ; mert hiszen a te sz. Fiad mindent teljesít, amiért te kéred őt. Végy engem ol-

talmad alá : és ez nekem elegendő. Igen, ha te mellém állsz, semmitől sem félek ; sem bűneimtől, mert te gyógyszert szerzesz nekem azon rossz ellen, melyet magamnak okoztam ; sem az ördögtől, mert te hatalmasabb vagy mint a pokol ; sem Jézustól nem félek, mint birámtól, mert a te imádságod megengeszteli Őt. Én csak attól félek, hogy gondatlanságból megfeledkezem, magamat neked ajánlani s ezáltal veszek el. Ó én Anyám! nyerd ki nekem bűneim bocsánatát, a Jézus iránt való szeretetet, a szent állhatatosságot, a boldog halált és végre a mennyországot. Mindenekelőtt nyerd ki nekem azon kegyelmet, hogy mindenkor neked ajánljam magamat. Igaz, hogy mindezek oly nagy kegyelmek, melyeket én még nem érdemlek, azonban neked, ki Istentől oly igen szerettetel, hogy az tőled semmit meg nem tagad, amire kéred, neked ezek nem szerfölötti kegyelmek. Elegendő, ha egyet szólasz értem, mert neked ő mindent megtesz. Kérd tehát érettem Jézust, mondd neki, hogy segedelmemre akarsz lenni, s bizonyosan könyörületes lesz irántam. Én Anyám! te benned bízom : ezen reménnyel akarok élni és halni. Amen. Jézus! légy a mi reményünk, Mária ! légy a mi szeretetünk.

Rövid utasítás, mint lehetünk Máriának igaz tisztelői.

Hogy a Boldogságos Szűz Máriának igaz tisztelői lehessünk, ahhoz kiváltképen e két dolog kivántatik:

Először: Szabadok legyünk a halálos bűntől; vagy legalább igaz szándékunk legyen, mihelyest lehet, a bűn kötelékéből kibontakozni, hogy új és Istennek tetsző életet kezdjünk. Amire Máriának igazi tisztelete és segítségül hivása bőséges kegyelem forrást nyit nekünk, mert ha valakinek még annyi bűne volna is, igen, ha lehetetlennek látszanék is neki, vétkes útjait, melyeken addig járt, elhagyni, ó! forduljon csak bizalommal Máriához, a kegyelem Anyjához, és ő legnagyobb készséggel megszerzi neki az igaz megtérés kegyelmét. Azért nevezi az anyaszentegyház Máriát tökéletes igazsággal az «irgalmasság Anyjának, bűnösök menedékének és keresztények segítségének». — Siessünk tehát legnagyobb bizodalommal ezen legjobb és szeretetteljes Anyához: és mondjuk neki sz. Bernáttal: «Emlékezzél, ó legirgalmasabb Szűzanya, Mária! hogy még sohasem lehetett hallani, hogy valaki tőled magára hagyatott volna, ki pártfogásért hozzád folyamodott».

Másodszor: Mária tiszteletére gyakran bizonyos

ájtatosságokat végezzünk. Lássuk itt röviden azon ájtatosságokat, melyeket nekünk liguori szent Mária-Alfonz az ő hasonlíthatatlan könyvében «Mária dicsősége», elősorolt:

1. Mondj naponként reggel és este három Üdvözletet e rövid, de hathatós imával: «A te legszentebb szüzességed és vétek nélkül való fogantatásod által, ó legtisztább Szűzanya! tisztítsd meg szivemet, testemet és lelkemet, az Atyának, Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Amen». S ezt mondd a Mária vétek nélkül való fogantatásának tiszteletére és azon nagy kegyelemnek elnyerésére, hogy minden tisztátalanságtól megmentessünk. Továbbá valahányszor óraütést hallasz, vagy képét látod, valahányszor a házból kimégy, vagy abba visszatérsz, valahányszor munkához kezdesz és azt elvégzed, igen, minden cselekedet előtt és után köszöntsd Máriát egy Üdvözlettel. Áldott azon munka, mely két Üdvözlet közt végeztetik. El ne feledd reggel, délben és este az «Úr angyalát» elimádkozni.

2. Tarts az Isten-Anya minden ünnepe előtt kilenc napi ájtatosságot; ezeken a napokon különösen őrizkedjél, hogy szokott hibáidba ne essél.

3. Imádkozd el minden nap, ha csak lehet, a sz. olvasót. Ezen ájtatosságot soha el ne mulaszd; és gondold meg, hogy ez ájtatosság a szentséges Szűznek legkedvesebb, mivel ő maga tanította sz. Domonkost a sz. olvasó imádságára. Hordozd mindenkor magadnál a sz. olvasót, mert ezáltal százznapi búcsut nyersz.

4. A szombatot az anyaszentegyház különösen a Boldogságos Szűz tiszteletére szentelte. E napon tehát különös ájtatos gyakorlatokat végezz a legáldottabb Isten-Anya tiszteletére; például: bőjtölj

(úgy értsd, ha ezt erőd megengedi), tartóztasd magad a hús-eledeltől; vagy más önmegtagadásokat végezz a Mária tiszteletére, és bűneid bocsánatáért. Igy cselekedjél ünnepeinek előestéin is.

5. A skapuláré hordozása; jeléül annak, hogy Mária szolgái vagyunk. Általánosan tudva van azon igéret, melyet Mária XXII. János római pápának tett. Ennek, az ájtatos hagyomány szerint, egy napon megjelent, és parancsolá, hogy mindazoknak, kik skapulárét hordanak, adja tudtokra, hogy megszabadulnak a purgatorium fájdalmaitól, ha a skapulárét hordták, állapotukhoz mérve a tisztaságot megtartották, a zsolozsmákat imádkozták, az egyház böjtjeit szigorúan megtartották, és (pénteken kívül) szombaton is a hús-eledeltől tartózkodtak. E jámbor véleményt (mint Crasset atya bizonyítja), több pápa megerősítette, nevezetesen V. Sándor, VII. Kelemen, V. Pius, XIII. Gergely és IV. Pál pápa.

6. Állj be valamely Mária-társulatba. Szalézi sz. Ferenc mindenkit ösztönöz, hogy vétesse föl magát valamely társulatba. Az anyaszentegyház többféle búcsuval gazdagította az ily társulatokat; ezeket, ha szabályait pontosan megtartod, elnyerheted.

7. Mária ünnepeiből egyet se hagyj elmulni anélkül, hogy a szentségben ne részesülnél. A gyónás által mindig jobbban és jobban megtisztítjuk magunkat a bűntől, melyet Mária oly igen útál. Legkedvesebb Máriának, ha az ő tisztelői gyakran áldoznak. Azért mondja nekünk: «Jöjjetek; egyétek a kenyeret és igyátok a bort, melyet én kevertem nektek!» Ó bárcsak ismernék a hívek ama nagy kincset, melyet a lélek a szent áldozás által nyer! Ha ezen két szentségről, a penitencia- és Oltáriszentségről fordult elő a szó, Szalézi sz. Ferenc

azt szokta volt mondani, hogy ezek erős talpkövei a lelki jámbor életnek; és ferreri sz. Vince írásban hagyta, hogy: «A lélek egy áldozás által többet nyer és nagyobb előmenetelt tesz a jóban, mintha egy egész hétig kenyéren és vizen bőjtölne».

8. Adj a Mária tiszteletére, valahányszor teheted, alamizsnát; vagy tégy valami más irgalmassági cselekedetett. Kiváltképen gyakorold a lelki irgalmasság cselekedeteit azáltal, hogy iparkodjál felebarátaidat Mária iránt való nagyobb ájtatosságra gerjeszteni; mert Mária maga mondja, hogy azok, kik rajta voltak, hogy őt mások is ismerjék és szeressék, az örök életre vannak kijelölve.

9. Ajánld magadat a Boldogságos Szűznek gyakran, rövidke imákkal és fohászokkal. Ezt akadék nélkül teheted, valahányszor csak akarod; és a Boldogságos Szűznek igen kedvesek.

10. Függessz szobádba szép Mária-képet, és jelöld meg magadnak szent Bernátnak ama szép mondatát: «Minden szenvedéseidben, minden veszélyeidben tekints Máriára, s hívjad őt segítségül».

Ha mi ekkép állhatatosak vagyunk a Mária szolgálatában; ó akkor mi is egykor életünk végén, édes vigasztalással mondhatjuk ama szavakat, melyeket egykor egy haldokló az ő gyóntatóatyjának mondott: «Ó lelkiatyám! ha tudná, mily boldognak érzem magamat, hogy a szentséges Istenanyának szolgáltam! Ki nem mondhatom örömömet, melyet most e pillanatban e fölött érzek!» Emlékezzünk szüntelen a Szentírás ama szavaira, melyeket az anyaszentegyház Máriára magyaráz: «Boldog az az ember, ki engem hallgat, és naponkint az én irgalmam ajtajánál vigyáz. Aki engem megtalál, az életet talál, és üdvösséget nyer az Úrtól. — Jöj-

jetek mindnyájan hozzám, kik engem óhajtotok: és teljetek be az én gyümölcseimmel». (A Mária gyümölcsei: az ő erényei, melyeket utánoznunk kell.) Ki bennem végzi az ő műveit, nem vétkezik; akik engem világosságba tesznek, örök életet nyernek. — Ó boldogok azok, mondja szent Bonaventura, kik Mária kedvében vannak, és a mennyei szentek, ezeket már akkép tekintik, mint társaikat, mivel az, akin megismerni, hogy Mária szolgái közé tartozik, az élet könyvébe van írva.

Dicsértessék a Jézus Krisztus és a szeplőtelen Szűz Mária, mindörökké Amen.

TARTALOM.

Oldal

Előszó ... 3
Bevezetés ... 5
A lelki áldozásról ... 12
Ima, mondandó mindenkor az Oltáriszentség látogatásának kezdetével ... 15
Első látogatás ... 17
Második látogatás ... 21
Harmadik látogatás ... 23
Negyedik látogatás ... 25
Ötödik látogatás ... 27
Hatodik látogatás ... 29
Hetedik látogatás ... 31
Nyolcadik látogatás ... 34
Kilencedik látogatás ... 36
Tizedik látogatás ... 38
Tizenegyedik látogatás ... 41
Tizenkettedik látogatás ... 43
Tizenharmadik látogatás ... 45
Tizennegyedik látogatás ... 48
Tizenötödik látogatás ... 51
Tizenhatodik látogatás ... 54
Tizenhetedik látogatás ... 56
Tizennyolcadik látogatás ... 58
Tizenkilencedik látogatás ... 61
Huszadik látogatás ... 63

Oldal
Huszonegyedik látogatás 66
Huszonkettedik látogatás 69
Huszonharmadik látogatás 72
Huszonnegyedik látogatás 74
Huszonötödik látogatás 78
Huszonhatodik látogatás 81
Huszonhetedik látogatás 84
Huszonnyolcadik látogatás 87
Huszonkilencedik látogatás 90
Harmincadik látogatás 93
Harmincegyedik látogatás 97
Imák a Boldogságos Szűz Máriához a hét minden napjára 101
Rövid utasítás, mint lehetünk Máriának igaz tisztelői 114